

www.kuvataideviikot.fi
[#mantankuvataideviikot](https://www.instagram.com/mantankuvataideviikot)
[#manttartfestival](https://www.instagram.com/manttartfestival)
[@kuvataideviikot](https://www.instagram.com/kuvataideviikot)

XXVII MÄNTÄN KUVAIDEVIIKOT | MÄNTTÄ ART FESTIVAL | 2023

PUUN TAKAA

OUT OF NOWHERE

XXVII

MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT
MÄNTTÄ ART FESTIVAL
11.6.–31.8.2023

Alekski Martikainen Pekilolla työnsä äärellä / Alekski Martikainen working in Pekilo. Kuva / image: Minna Suoniemi

XXVII MÄNTÄN KUVATAIDEVIIKOT MÄNTTÄ ART FESTIVAL 11.6.–31.8.2023

Minna Suoniemi ja Petri Ala-Maunus.....	4	Antti Kytömäki	48
Juuso ja Sakari Tervo	10	Linda & Aura.....	50
Emma Ainala	14	Ninni Luhtasaari	52
Pasi Autio & Saku Koistinen.....	16	Alekski Martikainen	54
Jesse Avdeikov	18	Rusto Myllylahti.....	56
Risto-Pekka Blom.....	20	Elina Nissinen & Max Hannus	58
Jan Eerala & Laura Naukkarinen & Ulla Taipale + Chorus Sinensis -työryhmä	22	Anneli Nygren	60
Mariam Falaileh	24	Ida Palojärvi	62
Seppo Fränti.....	26	Sari Palosaari.....	64
Terhi Heino	28	Tuukka Peltonen	66
Venla Helenius	30	Eeva Peura.....	68
Jenni Hiltunen	32	Iiri Poteri	70
Piia Hiltunen.....	34	Raisa Raekallio & Misha del Val.....	72
Hinni Huttunen	36	Sirkku Rosi	74
Hanna Hyy	38	Pavel Rotts	76
Hanna Kanto.....	40	Sasha Rotts	78
Veera Kulju	42	Maria Stereo	80
Raakel Kuukka	44	Kari Vehosalo	82
J.P Köykkä, Peetu Liesinen & Kim Somervuori.....	46	Yeboyah	84
		Tiina Nyrhinen	86

Kuva / image: Heidi Piironen

VUODEN 2023 KURAATTORIT MINNA SUONIEMI JA PETRI ALA-MAUNUS:

VOI TAPAHTUA MITÄ VAAN

Petri: Olemme vierailleet Mäntän kuvataideviikoilla lähes kolmenkymmenen vuoden ajan. Ensin näyttelyssä kävijöinä, sitten taiteilijoina ja nyt kuraattoreina. On ollut ilo kutsua uusia taiteilijoita tähän jatkurom. Varmasti moni näyttelyssä kävijä on miettinyt, keitä pyytäisi mukaan, jos pääsisi valitsemaan taiteilijoita. On mielettömän hienoa, kun tämä ajatusleikki on konkretisoitunut omalla kohdallamme todeksi.

Minna: Lähdimme liikkeelle siitä, miten teokset ovat meissä aiheuttaneet värähtelyä, tarttuneet meihin kehollisella tasolla. Etsimme sellaisia taiteilijoita, joiden teoksia halusimme muille näyttää: katsokaa, tää on mieletön. Teoksia, joiden äärellä on ajateltu sellaisia asioita, kuten miten elää elämää, mikä kaikki ruumiissa elää tai miten väri ja maaliaine elää maalauksessa. Halusimme näyttelyyn teoksia, joista tunnistaa jotain, mitä on juuri ollut ajattelemaisillaan. Näyttelyn nimi *Puun takaa* viittaa johonkin tällaiseen odottamattoman oivaltamiseen.

Petri: Kun kuraattoreita on kaksi, on seula ehkä ollut tavallaan vielä tiukempi. Me molemmat olemme valinneet mukaan kaikki näyttelyn taiteilijat. Näihin taiteilijoihin olemme ihastuneet, heidän teoksiaan olemme fanittaneet ja olleet jopa kateellisia. Miksi minä en ole ajatellut ja tehnyt näin hienoja teoksia? On ollut hienoa keskustella taiteilijoiden kanssa ja nähdä innostus tekemisestä ja tarjotusta mahdollisuudesta. Intohimo on minusta tärkein ominaisuus tässä vaikeassa ammatissa. Se auttaa kestäämään epävarman ammatin haasteet, avajaisten juhlahumun ja näyttelyn jälkeisen tyhjyyden tunteen.

Minna: Joku taiteilijoista sanoi tavatessamme, että meidän kanssa on ollut helppo tehdä näyttelyä, koska olemme itse taiteilijoita. Tällä hän ehkä tarkoitti sellaista luottoa uuden teoksen prosessiin, että näkee teoksen olevan jo sen materiaaleissa ja potentiaalissa ja tietää, että se valmistuu. Oikeastaan tämä kuvaa hyvin myös koko kuratointiprosessia. Lähdimme liikkeelle värähtelyistä, intuitiosta, tunteesta, että juuri näiden taiteilijoiden teokset voisivat muodostaa sellaisen tapahtuman, jonka haluaisimme nähdä ja jakaa yleisön kanssa.

Petri: Meidän yhteinen harrastuksemme on aina ollut näyttelyissä käyminen. Lähes aina, kun saavumme uudelle paikkakunnalle mietimme, mitä näyttelyitä siellä on. Taiteessa hienoa on sen järjettömyys. Se voi olla mitä vain. Kaikkeen ei tarvitse ihastua, mutta kyllä teokset voivat myös yllättää.

Minna: Maailman monimutkaisuus ja odottamattomuus tulee esiin näyttelyn teoksissa. Ihmisen oleminen toisten kanssa ja maailmassa, toisenlajisten oleminen, miten kohdella toisiamme, miten selviytyä väkivallasta, miten korjata historiaa, miten tanssia aamuun asti, miten tavoitella tuonpuoleista, miten tuntee surua, miten rakastua, miten olla tämä vedestä koostuva ruumis, miten olla.

Puun takaa viittaa paitsi odottamattomaan myös materiaalisia piilevään: mitä tekee puu, savi, vesi ja kivi. Mitä taiteellisessa työskentelyssä tapahtuu itse materiaalissa, äänessä, liikkuvassa kuvassa, maaliaineessa ja yhdessä tehdessä.

ANYTHING MAY HAPPEN

Petri: Mäntän kuvataideviikoilla on erityinen paikka Suomen taidekentällä. On aikamoinen saavutus rakentaa suurten kaupunkien ulkopuolelle kukoistava taide-tapahtuma, jonne matkustetaan ihailemaan maiseman lisäksi kesän taidetarjontaa. Sama epätavallinen alkutilanne oli aikoinaan myös Gösta Serlachiuksella, kun hän aloitti Mäntässä 1800-luvulla puunjalostusteollisuutta: oli vain puuta, metsää ja koski. Siihen aikaan ei ollut edes kunnon tietä. Jotain samankaltaista on taiteilijuudessa: alussa on ajatus ja halu ryhtyä taiteilijaksi, mikä joko jatkuu taiteilijauraksi, tai sitten tulee henkilökohtainen konkurssi ja homma loppuu. Mutta kun on vahva usko tekemiseen, voi tapahtua asioita. Joku joskus sanoi, että taiteilijoita yhdistää suuruudenhulluus ja sokea usko itseensä. Ehkä sama suuruudenhulluus ja usko itseen on Mäntän henki.

Minna: Olemme kuvitelleet näyttelyä Pekilon tilaan, ensin taiteilijoiden kanssa pohtien, miten tuleva teos, josta emme vielä paljoa tiedä, alkaa soida toisten teosten kanssa. Lopulta olemme täällä Pekilossa ihmetellen, miten teokset asettuvat tilaan ja ajatuksemme teosten välisyyksistä alkavat hahmottua. Tähän vaiheeseen liittyy odottamatonta riemua ja haltioitumistakin, kun se alkuperäinen taiteilijan teosten tuottama värähtely alkaa laajeta tilaan, teosten yhteiseksi värähtelyksi, tapahtumaksi ja kertomuksiksi.

Petri: Toivomme, että kaikille tämän näyttelyn taiteilijoille kuvataideviikkojen näyttely on askel eteenpäin taiteilijauralla tai merkityksellinen taiteellisessa tekemisessä yleensä. Näyttelyitä ei tehdä koska on pakko, vaan koska on jotain sanottavaa ja halua sanoa se. Tässä maailmassa, jossa mietitään usein vain

tuottavuutta, on hienoa, että on jotain, mitä ei aina voi järkevyydellä selittää. On vain tunne, että tässä on jotain erityistä, katsojaa koskettavaa.

Minna: Tämä näyttely ei ole olemassa vain itsenään, vaan kohtaamisissa, jokaisen katsojan tilanteessa, josta käsin hän katsoo. Emme voi tietää, mitä tapahtuu teosten ja katsojien välillä. Toivomme, että näyttelyssä avautuu odottamattomia tunnistamisen kokemuksia myös yleisölle.

Petri: Minulla on teipattuna luonnoskirjaan Mauno Koiviston sanat "Ellemme varmuudella tiedä, kuinka tulee käymään, olettakaamme, että kaikki käy hyvin". Minua se on aina koskettanut, koska siinä on mukana toivo. Se aika hyvä neuvo tulevaisuuden varalle.

Minna: Tai sitten toi "voi tapahtua mitä vaan".

Minna Suoniemi on tamperelaissyntyinen kuvataiteilija ja yliopistonlehtori Aalto yliopistossa. Petri Ala-Maunus on Kuortaneelta kotoisin oleva on kuvataiteilija.

Minna ja Petri ovat myös herttoniemeläinen pariskunta, jolla on kohta 13-vuotias lapsi. Toisin kuin poikansa, he eivät lapsina käyneet näyttelyissä.

Kiitos taiteilijat, te teitte näyttelyn. Kiitos Mäntän porukka, joka tätä tehdasta ohjaa. Kiitos Juuso ja Sakari kyydistä. Kiitos Mäntän kuvataiteen ystävät kutsusta, teihin tiivistyy Mäntän henki.

Petri: We have been visiting the Mänttä Art Festival for nearly 30 years. First, we came here as members of the audience, then as artists, and now we are working as curators. It has been a pleasure to invite new artists to be a part of this continuum. I'm sure that many festival visitors have wondered which artists they would invite along, given the chance. It has been wonderful to be able to turn this thought experiment into reality.

Minna: At first, we thought about which works of art have resonated with us, given us a bodily reaction. We searched for artists whose works we wanted others to see: *look, this is incredible*. For works which address questions like how to live, what is alive in the body, and how colour and paint live through a painting. We wanted to exhibit pieces in which the viewers recognise something they just thought about. The name of the exhibition, *Puun takaa* (literally "from behind a tree", a Finnish expression meaning "out of nowhere"), refers to such unexpected insights.

Petri: With two curators, the selection criteria have perhaps been tougher in a way. We have chosen all the artists involved in the exhibition jointly. These are artists that we are fans of, whose works we love and are maybe even jealous of: why haven't I come up with and created something so brilliant? It has been fantastic to discuss with the artists, and to see their enthusiasm for their work and the opportunity they have been given. In my opinion, passion is the most important quality you can have in this difficult profession. It helps you to endure the challenges and uncertainty, the heady opening festivities, and the post-exhibition feeling of emptiness.

Minna: One of the artists said when we met that it has been easy to work with us because we are artists ourselves. Perhaps they meant that there is a certain trust in the process of creating a new piece – seeing that piece and the potential in the materials and knowing that the work will be completed. The same applies to the entire curating process, in fact. We start with resonance, intuition, the feeling that the works of these artists rather than any other could constitute an exhibition that we want to see and to share with the audience.

Petri: Visiting exhibitions has always been our shared interest. When we arrive in a new town, we nearly always want to find out what exhibitions it might offer. One great thing about art is irrationality. Art can be anything. You don't have to love every piece, but different works of art may surprise you.

Minna: The complexity and unexpectedness of the world show through the works in this exhibition. The questions of how to exist with other beings in this world; how to share it with other species; how to treat each other; how to survive violence; how to make history right; how to dance until dawn; how to reach the hereafter; how to feel sadness; how to fall in love; how to be in this body consisting of water; how to simply be.

Apart from the unexpected, the name of the exhibition also refers to the possibilities in the materials – the wood, clay, water, or stone. And to what happens with the materials, sound, moving image and paint in artistic work and collaboration.

Petri: The Mänttä Art Festival is a special event in the Finnish art world. It is quite an achievement to establish

a thriving art event away from the big cities, in a place where visitors can admire the landscapes as well as the art. Gösta Serlachius also faced unusual circumstances when he entered into the wood processing industry in Mänttä in the 19th century – there was only timber, woods, and the rapids. In those times, there weren't even any decent roads. There is something similar about being an artist. At first, you have the idea and desire to become an artist. Then you either make a career out of it, or you face personal bankruptcy, and it all stops there. But when you truly believe in what you do, anything can happen. Someone once said that all artists are megalomaniacs who believe in themselves blindly. Perhaps the same characteristics are at the heart of Mänttä.

Minna: For the past year, we have imagined the exhibition in the Pekilo space. First, thinking with the artists, how their projects, which we didn't yet know much about, would resonate with the other works of art. Eventually, we stood there in Pekilo, wondering how the pieces found their places, and our ideas of the interconnections between the works started to take form. This stage involved unexpected moments of joy and even rapture, as the resonance from a single artist's pieces started to expand into the space and resonate with other works, resulting in stories and an entire event.

Petri: We hope that the Mänttä exhibition will be a step forward in the careers of all the exhibiting artists, or be meaningful for them in their artistic practice. People don't participate in exhibitions because they have to, but because they have something to say and want to say it. In a world where productivity is often the only thing that matters, it is good to find something that

doesn't necessarily have a rational explanation. Just the intuition that there's something special here, something that might move the viewer.

Minna: This exhibition doesn't exist only in its own right; it exists in the encounters, in the individual perspectives of each viewer. We cannot know what will happen between the works of art and the viewers, but we hope that the exhibition will offer unexpected moments of recognition to the audience, as well.

Petri: In my sketchbook, I've attached a quote from President Mauno Koivisto: "If we don't know for certain what's going to happen, let's assume that all will be well." I've always been touched by those words, because they express hope. It's a pretty good piece of advice for the future.

Minna: Either that, or "anything may happen".

Minna Suoniemi is an artist and university lecturer in Aalto University. She's born and raised in Tampere. Petri Ala-Maunus is an artist originally from Kuortane, Ostrobothnia.

Minna and Petri are also a couple from Herttoniemi, Helsinki, and they have a 13-year-old son. Unlike their son, they did not visit galleries or museums when they were young.

Thank you all our artists. You made this exhibition. Thank you Mänttä crew, you who direct the "Pekilo factory". Thank you for the ride, Juuso and Sakari. Thank you Mäntän kuvataiteen ystävät for the invitation to curate the exhibition, you are the spirit of Mänttä.

Kuraattori Petri Ala-Maunus ja Jonne 59 aka Anneli Nygren / curator Petri Ala-Maunus and artist Anneli Nygren aka Jonne 59

Kuva / image: Minna Suoniemi

JUUSO JA SAKARI TERVO: PEKILO000

Keräännyimme ringiin Ellun rellulle. Kaikilla on mukana oman elämänsä eväät, eräänlaisia omakuvia nekin. Matkustukseen kuuluu odottaminen ja taas kerran pitää odotella. Usein henkilöä, joka asuu kaikkein lähimpänä. Kaukaa matkustavat ovat kaukaa viisaita.

Kesänäyttelyt poikkeavat kaikesta muusta taidehumpuksesta siinä, että ne alkavat lastauslaiturilla. Tai sieltä, mistä ikinä noustaan junaan, hypätään bussiin... Oli miten oli: kesänäyttelyiden luo pitää *matkustaa*, mutta vielä ei liikuta. Takapenkillä kädet hamuavat turvavyötä, vastaan tulee nahkea reisi. "Oliko se Pekilo?"

Joskus maalle mentiin kesäksi töihin, nykyisin paljuun ja taiteen äärelle. Kesäisin on maaseudun vuoro olla vaan. Taidetta rajataan pois sieltä, missä ratikat siirtelevät eksyneitä turisteja Kaivopuistosta Kaivopuistoon tai Hervannasta Hervantaan. Näin roimasti yleistäen. Löytyy toki taidetta maaseudulta muutenkin, mutta kun kama liikkuu, liikkuu ihminen.

Kesällä 1994 kävimme Picasson näyttelyssä Retretissä. Muistamme sieltä oikeastaan vain värillisesti valaistut tummat kallioseinämät. Tosin voi olla, että tämä oli jokin muu näyttely. Ei-Picasson näyttely. Kuulemma nykyään Retretti täyttyy vedestä kuin kallioon louhittu vesi-ilmapallo. Pääsisipä sinne sukeltamaan! Jos osaisi ja uskaltaisi. Happikuplat kerääntyisivät helmiksi louhitun näyttelytilan kattoon muodostaen elohopeamaisen veistoksen. Seinillä Jäärnefelttiä. Olmi ovimikkona. Sisään vain mummonmarkeilla.

Tämän kesän näyttelykokemuksen avaa auton joskuspesty ikkuna ja voice overina polveileva dialogi milloin mistäkin. Matkoilla hiljaisuutta siedetään porukasta

riippuen, mutta Ellun rellussa sanomisiaan saa oikein työntää toisten väliin. Kohta ohitetaan Nastola. Tuttu kesänäyttelypaikka sekin. Paitsi että ne taisi lopettaa kesänäyttelyt siellä? Onhan se ymmärrettävää. Kesä tuo monasti mieleen rentoutumisen, mutta kyllähän kesässä itsessään riittää jännitettävää: sataako liikaa vai liian vähän, onko kuumaa vai kylmää? Tai että kesä on niin kovin lyhyt, mutta koululaisten vanhemmille liian pitkä. Voi kuinka viime vuonna oli hyttysiä! Vai milloin se oli? Joku näki muurinpohjaletun pohjassa muumimukin. Muuminpohjalettu.

Huoltoasema on jokaisen kesäreissun ensimmäinen "gallery space." Se on välitila vain välinpitämättömille. Katsokaa nyt tätä arkkitehtuuria! Aikansa juuugenhelmet Linnatuuli ja Tähtihovi voittavat vuosittain kultaa V5-raveissa. Jätskialtaalta mukaan tarttuu Jättis ja kassalta kimmokaivantomainen sormisuolasipsi, jotka nautitaan parkkipaikan paahteessa. Bensankatku ja ikkunanpesuaine. Vessajonossa helsinkiläinen tuijottaa helsinkiläistä ja pohtii, että tuoltako ne maalaiset nykyään näyttää. Joku kysyy: "Mikä on Pekilo?"

Kohta taas hypätään takapenkille. Sataa. Ei sada. Ja taas sataa. Sitten megakesäristikon kaltereiden välistä kyllää männyntuoksuinen aurinko.

Joku juhannus oltiin "Vanhassa Sahassa" viettämässä Jussin polttareita. Nukuttiin isossa teltassa, oliko se sitten puolijoukkue vai mikä? Jussi on taidemaalari ja me muut yhtäläillä taideväkeä. Me kaikki ollaan taideväkeä. Mitä ikinä se tarkoittaakaan.

Jussi jussina ja Ellu relluna: männäkesien taidemuistot kiertyvät yhteen kuin kaleidoskooppi, jota suomalai-

JUUSO AND SAKARI TERVO:

PEKILOOOO

Translation Maura Kontio

nen suursaha pyörittää. Ja kah! Ohikiitävissä pihossa lojuu kultaisia jukkapalmupaljuja ja smaragdeilla koristeltuja jättitrampoliineja. Tänne raijatut taideaarteet lienevät kätkeytyneinä niiden sisään tai alle tai jotenkin kasattu sellaisiksi... tiedättekö, röykkiöiksi? Olemme liki.

Ellun rellu rullaa nyt frame ratella 24 km/h. Alaslas-ketuista ikkunoista seuraamme edessä avautuvaa metsäperkeleen maisemaa taivaanrannanmaalarin tihrusilmin. Jälleen kerran matkaan kuuluu odottaminen. Tunnelma tiivistyy katsepisaroiksi. Tehtaankadulla vilkkuu kesäyön ainoa valopilkku.

Pekilo!
Pekilooooooooo!
PekilooooooooOO!

Antoisia taide-elämyksiä,
Juuso & Sakari

Juuso Tervo on taideperustaisen tutkimuksen ja pedagogiikan apulaisprofessori Aalto-yliopistossa. **Sakari Tervo** on kuraattorina työskentelevä kuvataiteilija ja yliopisto-opettaja Aalto-yliopistossa.

Juuso ja Sakari ovat ammattiensa ulkopuolella myös kaksosia. Heidän ensimmäinen yhteinen "taideprojekti" on Loving Band vuodelta 2002. Kokopitkät Sleeping with a hat on ja Live Love äänitettiin isoveljen makuuhuoneessa.

We gather around Mia's Kia. Everyone has packed their own bags, also some kind of self-portraits. Waiting is an inseparable part of travel, and again we wait. Often for the person who lives closest. Those coming from afar are far-sighted.

The difference between summer exhibitions and other art-related affairs is that summer exhibitions start on the platform. Or wherever it is that one boards the train, or the bus. In any case: *you have to travel* to get to a summer exhibition. But we're not on the move yet. In the back seat, hands fumbling for the seatbelt meet a sticky thigh. "Was that Pekilo?"

Once upon a time, people spent their summers in the countryside working; these days, they go to the country to enjoy hot tubs and art. In summertime, the countryside can just be. Art is hauled away from places where trams transport lost tourists from one place to another. Generally speaking. Of course you can find art in rural areas at other times, too, but when objects move, people move.

In the summer of 1994, we visited a Picasso exhibition in the Retretti Art Cave. The only thing we really remember are the dark cave walls that were illuminated with colourful lights. It might even have been some other exhibition. A non-Picasso one. We've heard that Retretti is filling up with water now like a water-balloon mined into the rock. Oh, to go diving there! If we dared and knew how. Air bubbles would gather like pearls on the rock ceiling of the exhibition space, creating a mercurial sculpture. Classic paintings would hang on the walls. A dormouse would be the doorman. The entrance fee could only be paid with fusty finmarks.

This summer's exhibition experience will begin through a once-clean car window, with a voice-over dialogue about this and that. Silence is tolerated during the drive to varying degrees, depending on the people, but in Mia's Kia, you'll have trouble getting a word in edgeways. Soon, we'll drive past Nastola, another familiar summer exhibition town. Only, they no longer hold summer exhibitions there, do they? That's understandable. Although summers are often associated with relaxation, there are lots of reasons for anxiety. Will it rain too much or too little? Will it be too hot or too cold? And summers are so short, too – except for the parents of school children, who find them too long. There were so many mosquitoes last year! Or when was it? Someone saw the iconic Moomin troll in their breakfast roll. The Moomin roll.

A service station is the first "gallery space" during every summer trip. Only the indifferent are disinterested. Just look at the architecture! Even the names of these Art Nouveau pearls sound like those of winning racehorses. We grab ice creams from the freezer and a bag of crisps, reminiscent of Kimmo Kaivanto's art, from the shelves next to the cashier, and savour them in the sunshine in the car park. The odour of fuel and windscreen fluid. Queuing for the toilet, one city-dweller stares at another, wondering if that's what peasants look like these days. Someone asks: "What is pekilo?"

Soon, we are sitting in the back seat again. It rains. It stops raining. Then it starts raining again. Then a pine-scented sun peeks from behind the bars of the summer crossword special.

One Midsummer, nicknamed "jussi" in Finland, we had Jussi's stag party at an old sawmill. We slept in a big tent, like the ones used in the army. Jussi is a painter, and the rest of us are likewise art-oriented people. We are all art people. Whatever that means.

"Jussi" for Jussi and a Kia for Mia. The art-related memories from summers past intertwine, twirling like a kaleidoscope operated by an industrial sawmill. And look! The passing gardens boast golden hot tubs and giant, emerald-bedecked trampolines. The artistic treasures brought here must be hidden within, or stacked into, you know, piles somehow. We are almost there.

Mia's Kia now runs at a frame rate of 24 km/h. Through the open windows, we gaze at the sylvan scenery with the bleary eyes of a weary traveller. Again, there is waiting. The atmosphere is thick with glances. The only light in the summer night shines bright at Tehtaankatu.

Pekilo!
Pekilooooooooo!
PekilooooooooOO!

Wishing you pleasant art experiences,
Juuso & Sakari

Juuso Tervo works as assistant professor of art-based research and pedagogy at Aalto University. **Sakari Tervo** is a curator, artist, and teacher at Aalto University.

Their professions aside, Juuso and Sakari are twins. Their first joint "art project" was Loving Band, founded in 2002. Its LPs, Sleeping with a Hat On and Live Love, were recorded in their big brother's bedroom.

Memesis Pixie Dream Play, öljy kankaalle / oil on canvas, 170 x 210 cm, 2023. Kuva / image: Johannes Ekholm

EMMA AINALA

Emma Ainalan surrealismiin perinteitä mukailevissa maalauksissa muodonmuutoksessa olevat feminiiniset ihmishahmot asuttavat monikerroksisia tiloja. Hahmot lojuvat huoneessa toisten kanssa, kiipeävät katossa, levittäytyvät monine jalkoineen sängyn kiiltävälle peitteelle. Tausta ja etuala, eloton ja elollinen sekoittuvat ja latautuvat psykologisella, myyttisellä ja kulttuurihistoriallisella aineksella.

Tavarat voivat saada inhimillisiä piirteitä ja ihmiset sulautua esineiksi. Huokoiset, hehkeät ja hirvittävätkin olennot katsovat kohti tai ohi kaukaiseen, elävät historiassa, nykyhetkessä ja tulevassa. Ne ovat samaan aikaan esityksiä maalauksesta ja maalattuja kertomuksia, joiden teemat liittyvät usein seksuaalisuuteen ja kehollisuuteen sekä itsen esittämisen keinoihin.

Referring to surrealist traditions, Emma Ainala's paintings feature feminine human characters that are going through transformation in multi-layered spaces. They are sprawled in a room with other beings, climbing on the ceiling, spreading their multiple legs on a shiny bedspread. The background and the foreground, the living and the lifeless blend together, accentuated with psychological, mythical, and cultural historical elements.

Objects may take on human characteristics, while humans may become objects. Porous, blooming, and even terrifying creatures, living in the past, present, or future, look at you, or past you into the distance. Ainala's paintings are simultaneously performative and narrative and she works with themes that are often related to sexuality, the bodily existence and means of performing oneself.

Bird Disco, sisältää Pasi Aution *Lintudiscoa* varten tuottamaa musiikkia sekä Tuomo Väänänen tuottamia versioita niistä / Includes music produced by Pasi Autio for *Lintudisco*, as well as versions produced by Tuomo Väänänen, 2023

PASI AUTIO & SAKU KOISTINEN

Pasi Aution videoteoksessa *Feel the heat* on käynnissä yhden miehen maailmanlopun metsäbileet lintujen sirkuttaessa hysteeristä diskobiittiään ja värivalojen muuttaessa metsän unenomaiseksi paratiisiksi. Ihmissäänet toistavat ”do you feel the heat” lintujen rytmin sekaan ja tunnelma kuumenee kuumenemistaan. Ihminen tuntuu sulautuvan ympäröivään luontoon transinomaisessa performanssissa. Lopulta aamu valkenee ja voipunut mies jaksaa häidin tuskin notkua hidastuneessa rytmissä. Päivänvalon armottomuus paljastaa hakatun tuhon maiseman, metsää ei enää ole.

Teoksessa *Feel the heat* esiintyvä hahmo on tanssija ja koreografi Saku Koistinen. Autio julkaisee LP-levyn muodossa olevan taideobjektin *Bird Disco*, sekä toteuttaa Koistisen kanssa osallistavan performanssin *Lintudisco* Mäntän kuvataideviikkojen avajaisissa. *Lintudisco* avaa Mäntän kuvataideviikot ja muistuttaa riehakkaasta ilosta, jota luonto voi tarjota, jos ihminen ei tuhoa muita lajeja.

Pasi Autio’s video piece *Feel the Heat* features a one-man apocalyptic forest rave, with birds chirping a hysteric disco beat while coloured lights turn the forest into a dream-like paradise. Among the sounds of the birds, human voices keep repeating, “Do you feel the heat?”, and the mood gets hotter and hotter. The man seems to blend into the surrounding nature in a trance-like performance. When dawn arrives, the exhausted man is barely able to sway to the now slowed-down rhythm. The merciless daylight reveals a ravaged landscape – the forest is no more.

The person in *Feel the Heat* is dancer and choreographer Saku Koistinen. Autio is releasing *Bird Disco*, an art object in the form of an LP album, as well as executing its namesake performance (*Lintudisco* in Finnish) with Koistinen at the opening of the Mänttä Art Festival. This opening performance reminds us of the exuberant joy that nature can offer if humans do not destroy other species.

Dine and Die Alone (Ready and Not), kirjonta, lankamaalaus / thread painting, 35 x 42 cm, 2023

JESSE AVDEIKOV

Jesse Avdeikov piirtää ohuella langalla yksityiskohtaisia lankamaalauksiksi kutsumiaan teoksia. Viiva näyttää hienoakin hienommalta, jäljeltä, jota kynällä ei olisi mahdollista saada aikaiseksi. Teosten pinnat ovat lumoavan kauniita, mutta samalla niissä on jotain herttaisen kömpelöä.

Avdeikovin lankamaalaukset kunnioittavat käsityöperinnettä, jossa kankaita on koristeltu perinteiden, tunnistamisen, kuulumisen tai omien mieltymysten mukaisesti. Hän kirjoo uusia kuulumisen tarinoita, jotka punovat yhteen henkilökohtaista historiaa, maalaustaitteen ikonisia kuvia, YouTube-videoita, koiria, tunteita ja elämän absurdeja yksityiskohtia.

Jesse Avdeikov uses thin thread to create pieces that he calls thread paintings. The line is finer than fine – and finer than could ever be achieved with a pen. The surfaces of the paintings are enchanting in their beauty, yet there is something endearingly clumsy about them.

Avdeikov's thread paintings are a tribute to the handicraft heritage of decorating cloth for the purposes of identification and expression of belonging, or according to tradition or one's preferences. He creates stories about belonging that intertwine personal history, iconic painted images, YouTube videos, dogs, emotions, and the absurd details of life.

Viimeinen kuulutus, videoteos / **Last Call**, video, kesto / duration: 10'00", 2023. Kuva / image: Sami Sänpäckilä

RISTO-PEKKA BLOM

Risto-Pekka Blom työskentelee yksikanavaisen video-taiteen ja perinteisen elokuvan välimaastossa. Hän käyttää kerronnan välineenä usein omakohtaista lyriikkaa ja arkirunollista kertojaääntä. Teoksissa toistuvat ulkopuolisuuden ja sosiaalisen oikeudenmukaisuuden teemat sekä yksilöön ulkoa päin kohdistuvat vaatimukset siitä, kuinka elämä kuuluisi elää.

Mäntässä ensiesityksensä saa Blomin uusi teos *Viimeinen kuulutus* ja esillä on myös kokoelma taiteilijan vanhempia teoksia, kuten *Teemapuisto*. Blom saa katsojan kiemurtelemaan jonkinlaisen syyllisyydentunnon ja myötähäpeän tunteissa pudotellessaan lakonisen huumorin sävyttämiä huomioita keskiluokkaisen ihmisen elämästä.

Risto-Pekka Blom's works fall somewhere between video art and short film. For the narrative, he often uses personal lyricism with a narrator voice exuding mundane poetry. Recurring themes in his works include those of outsidership, social justice, and the outside pressure on individuals regarding how they ought to live their lives.

At the Mänttä Art Festival, Blom is exhibiting his latest piece *Last call* as well as a collection of his earlier works, such as *Theme Park*. With his observations on the lives of middle-class people, delivered with laconic humour, Blom makes the viewers squirm with a sort of guilt and second-hand embarrassment.

Chorus Sinensis, video, kesto / duration 13'46", 2022

Kuratointi ja tuotanto / Curating and production: Ulla Taipale

Kuvaus, äänitykset ja videoeditointi / Filming, sound recording, and video editing: Jan Eerala

Sävellys ja äänitykset / Composition and sound recording: Laura Naukkarinen

JAN EERALA & LAURA NAUKKARINEN & ULLA TAIPALE + CHORUS SINENSIS -TYÖRYHMÄ

Onko merimetso laulun arvoinen? Millainen on tarina merimetsosta, satu, joka huomispäivänä kerrotaisiin?

Merimetsot herättävät ihmisissä voimakkaita tunteita ja reaktioita. 1900-luvun alussa merimetsot (*Phalacrocorax carbo sinensis*) häädettiin pesimäalueiltaan Suomen rannikoilta. Linnut palasivat lähes sata vuotta myöhemmin, löysivät esivanhempiensä jättämät Itämeren ulkosaaret ja aloittivat pesintänsä alueella uudelleen, tällä kertaa Euroopan laajuisen suojelun alaisina. Lintujen lukumäärä kasvoi ensin nopeasti, mutta tasaantui sitten luonnon lakeja noudattaen. Merimetsojen satavuotisen poissaolon aikana itsenäisen Suomen kulttuuri kehittyi ja sen luontoa ja luontokappaleita kuvattiin niin kirjallisuudessa kuin sävel- ja kuvataiteissakin. Poissaolevina merimetsot unohdettiin. Ne jäivät ilman lauluja, kuvia tai runoja.

Vuosina 2019–2022 säveltäjä Laura Naukkarinen alias Lau Nau, video- ja valokuvataiteilija Jan Eerala ja kuraattori Ulla Taipale toteuttivat yhdessä ja laajemman työryhmän kanssa merimetsoille omistetun audiovisuaalisen kuoroteoksen nimeltään *Chorus sinensis*. Mäntän kuvataideviikoilla on esillä videoteos, jossa Poseidon-kuoro esiintyy Itämeren ulkoluodolla, merimetsojen ja muiden merilintujen reviireillä lintujen syysmuuton jälkeen.

www.theconferenceofthebirds.net

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

NORDISK
KULTURFOND

Nordic
Culture Point

PORIN TAIDEMUSEO

NILO HELANDERIN
SÄÄTIÖ

Does the cormorant deserve a song? What is this bird's story? A fairy tale that could be told tomorrow?

Cormorants awaken strong feelings and reactions. In the early 20th century, they were driven away from their nesting areas on the Finnish coastline. Nearly a hundred years later, the birds returned, found the outer Baltic islands once inhabited by their ancestors, and started nesting again – this time, under Europe-wide protection. The number of birds increased rapidly at first, but soon stabilised, as the laws of nature dictate. During the hundred-year absence of cormorants, Finnish culture evolved, and the nature and creatures of the now independent country were depicted in literature, music, and art alike. Being absent, the cormorant was forgotten. It wasn't included in songs, images, or poems.

In 2019–2022, composer Laura Naukkarinen a.k.a. Lau Nau, video artist and photographer Jan Eerala, and curator Ulla Taipale created, in collaboration with a larger team, an audiovisual choral piece called *Chorus sinensis*. At the Mänttä Art Festival, they will exhibit a video of the Poseidon choir performing on a Baltic islet, in the territory of the cormorant and other seabirds, after their autumn migration.

Shapeshifters (detail) / **Muodonmuuttajat** (yksityiskohta), lasitettu kivitavara / glazed stoneware, 180 x 28 x 25 cm, 2023

MARIAM FALAILEH

Mariam Falailehin keraamisissa veistoksissa savi muotoutuu orgaanisiin, koristeellisiin, mystisiin ja psykedeelisiin suuntiin. Hän rakentaa teoksissaan eräänlaista fantasiamaailmaa, utopiaa ymmärryksestä toisia eläviä ja luontoa kohtaan. Falaileh ammentaa työkentelyynsä arabialaisesta ja suomalaisesta kulttuurista sekä mytologisista hahmoista, ornamenteista ja luonnosta.

Falailehin kuvakielessä on viitteitä goottilaisesta kuoleman ja henkimaailman kuvastosta, johon sekoittuu vaikutteita saduista, myyteistä ja uskonnoista. Mäntän kuvataideviikoille esille tulevissa teoksissa Falaileh käsittelee menetystä, rakkautta, eskatologiaa ja omaa kulttuuri-identiteettiään.

In Mariam Falaileh's ceramic sculptures, clay moulds into something organic, ornamental, mystic, and psychedelic. She creates fantasy worlds of a kind – utopias based on understanding other creatures and nature. Falaileh draws inspiration from Arabic and Finnish culture, as well as mythological characters, ornaments, and nature.

Influenced by fairy tales, myths, and religions, her art reflects Gothic imagery of death and the spirit worlds. In the pieces being exhibited at the Mänttä Art Festival, Falaileh deals with loss, love, eschatology and her own cultural identity.

Tussikynäpiirroksia ja päiväkirjoja Jolon panttivankiajalta vuodelta 2000.

Felt-tip pen drawings and diaries from the hostage crisis on Jolo in 2000. Kuva / image: Petri Ala-Maunus

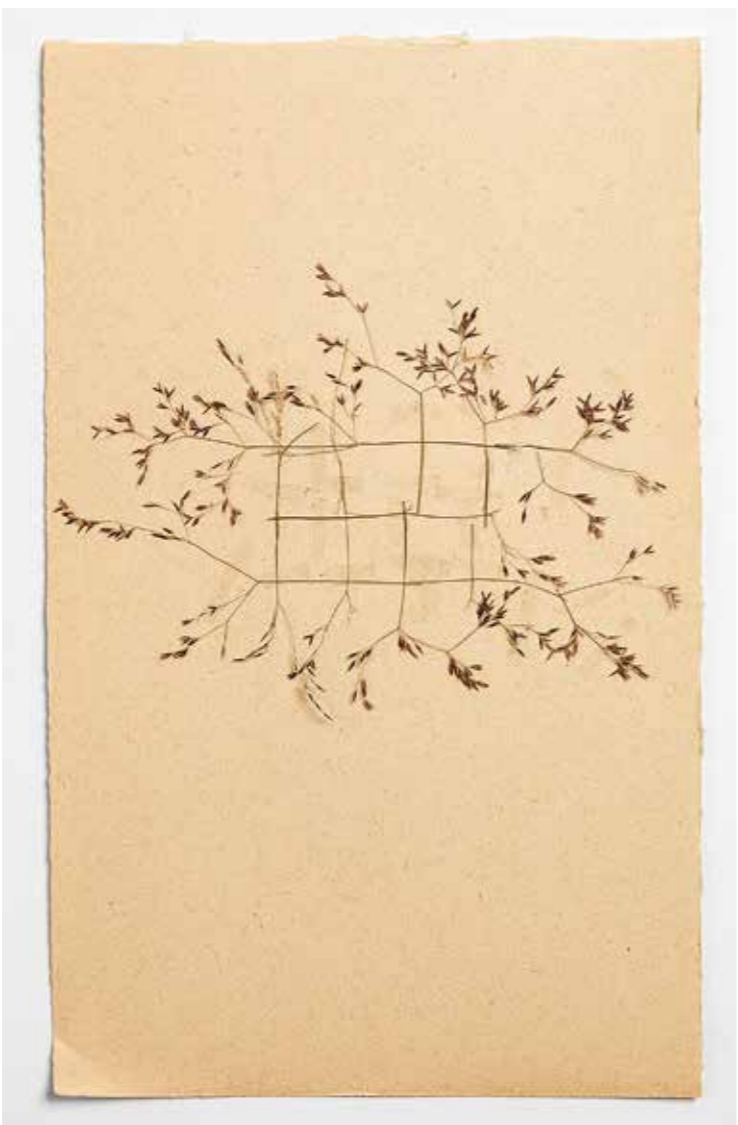
SEPPO FRÄNTI

Tapahtumat Jolon saarella Filippiineillä yli 20 vuotta sitten ovat jättäneet Seppo Fräntin elämään pitkän varjon, joka on vasta viime vuosina muuttunut voimavaraksi. Lähes viisi kuukautta kestäneen panttivankiajan aikana piirtämisestä muodostui pakokeino, joka auttoi kestämaan pelkoa, ahdistusta ja epätoivoa. Vaikeimmistakin hetkistä on piirroksia, ikään kuin Fränti olisi elänyt tilanteita piirustusten kautta, kertoen juuri tapahtuvaa itselleen piirtäen.

Kahdenkymmenen vuoden jälkeen nämä teokset asetuvat Pekilossa nykyisen maailmantilanteen kontekstiin. Voi kysyä, onko ihminen oppinut mitään toisen elämän kunnioittamisesta. Viime vuosien tapahtumien valossa ihmisen muisti on valitettavan lyhyt.

Events that took place on Jolo island in the Philippines more than 20 years ago left a long shadow in Seppo Fränti's life, which has only recently become a source of strength. During his nearly five months as a hostage, drawing became a means of escape that helped Fränti deal with his feelings of fear, anxiety, and desperation. He has drawings even of the hardest moments – it is as if Fränti experienced the situations through his drawings, striving to narrate them with sketches.

Two decades later in Pekilo, these works of art are finding a new context in the current world situation. One might wonder whether people have learned anything about respect for others' lives. In the light of the events of the last few years, human memory is regrettably short.

Jälleenrakennus, paperi, heinä, teippi / **Reconstruction**, paper, grasses, adhesive tape, 41 x 29 cm, 2023
Kuva / image: Paavo Lehtonen

TERHI HEINO

Terhi Heino koostaa kuivatuista kasveista, jäämistöistä ja arjen huomioista herkkäviritteisiä havaintoja ja rakentaa teoksensa näiden materiaalien varaan. Mäntän kuvataideviikkojen näyttelyä varten hän on purkanut heiniä ja samalla arkisia suhteita lähipiiriinsä.

Heinon teokset kutsuvat havahtumaan arjen hetkien haurauteen ja kerroksellisuuteen. Ne ovat eräänlaisia kuvia katoavaisuudesta, menneestä elämästä, joka on läsnä perityissä ja kerätyissä materiaaleissa muistuttaen siitä, mitä on ollut.

Terhi Heino works with dried plants, death estates, and everyday observations. For the Mänttä Art Festival, she has taken apart grasses – as well as her everyday relationships with people close to her.

Heino's pieces invite the viewer to stay with the fragility and layered nature of everyday moments. They form images of perishability and past lives that are still present in inherited and collected materials, reminding us of what once was.

Fantomi / Phantom, 4K video, kesto / duration: 16'44", 2023

Käsikirjoitus, ohjaus, kuvaus, puvustus, editointi / Script, direction, filming, costumes, editing: Venla Helenius
Äänisuunnittelu, äänitys, sävellys / Sound design, recording, composition: Johannes Birlinger

VENLA HELENIUS

Niistä oli tulossa outoja itselleen, ruumiillistuneita tarinoita jo päättymäisillään olleesta epookista.

Venla Heleniuksen videoteoksen maailma on yhtä aikaa satumainen, toismaailmallinen ja fiktiivinen. Jotain tapahtuu hämärän hetkellä. Siellä odotetaan, kuljetaan kohti, katsotaan taakse, hengitetään, kerätään ja jätetään jälkiä. Teos ei ajallisesti kiinnity tiettyyn aikaan: se pikemminkin ehdottaa aikaa, joka on jollain tavoin fluidia, liikkeissä, tuulessa, kosteudessa ja hämäryydessä toistuvaa rytmiä. Hämärässä ainoa valonlähde on tuli, jota toinen hahmoista kantaa mukanaan. Teoksen taustalla on ajatus odottamisen ja toivon suhteesta: että odottaa jotain, tuntematonta tulevaa, jonka toiveisuus perustuu juuri sen tuntemattomuuteen.

Erityiskiitokset työryhmälle sekä teosta luonnosvaiheessa kommentoineille Teo Ala-Ruonalle, Anne Naukkariselle, Juho Hoikalle.

They were becoming strangers to themselves, incarnated stories from an era that was coming to an end.

The world in Venla Helenius's video is otherworldly and fictive, like a fairy tale. Something happens at twilight. Waiting, coming this way, looking back, breathing, collecting, and leaving traces. The piece is not tied to a certain time; rather, it is suggestive of time, which is somehow fluid, a rhythm repeated in motions, dampness, darkness, and the wind. The only source of light in the dark is the fiery torch carried by one of the characters. The piece stems from the idea that there is a relationship between waiting and hope: that the hope involved in waiting for something, for an unknown future, arises from the fact that it is unknown.

With special thanks to the members of the work group, as well as Teo Ala-Ruona, Anne Naukkarinen and Juho Hoikka.

Bluets, öljy kankaalle / oil on canvas, 250 x 200 cm, 2023. Kuva / image: Paavo Lehtonen

JENNI HILTUNEN

Jenni Hiltusen maalausten naishahmot notkuvat itsetietoista välinpitämättömyyttä, joka kätkee tiedon siitä, millaista on olla tuo maalauksen hahmo, ikuinen katseen kohde. Uudet suurikokoiset keraamiset päät ja tyttöahmot jatkavat maalausten tyttöjen oleilua, hengailua ja sisäänpäinkääntynyttä läsnäoloa, joka ei paljasta salaisuuksiaan. Hiltusen teoksissa värit ovat ajattelun muoto, joiden kanssa maalauksen sisäinen maailma muodostuu.

Maalaamisessa on läsnä yhtä aikaa tämä hetki ja muistot 90-luvun tyttöyden melankoliasta.

Taiteilijasisarukset Jenni ja Piia Hiltunen ovat lähtöisin maaseudulta. Pekilon yhteinen installaatio on eräänlainen kuva pellostä, lapsuuden ja nuoruuden pöpeliköstä, joka on osa heitä, vaikka molemmat lähtivät maalta kaupunkiin.

The female figures in Jenni Hiltunen's paintings exude self-conscious nonchalance, which disguises the knowledge of what it is like to be that character in the painting, forever on display. The new large ceramic heads and figures also portray girls who don't reveal their secrets, hanging about with a withdrawn air. In Hiltunen's works, colours are a form of thinking and working with the essence of painting.

In the paintings, the present merges with memories of a melancholic girlhood in the 1990's.

Artist sisters Jenni and Piia Hiltunen grew up in the countryside. Their joint installation in Pekilo is a kind of portrayal of the fields and the thickets of their childhood and youth, which are still a part of them, even though they have both moved from the country to the city.

Heavy Weather, pronssi- ja lasiveistos / sculpture in bronze and glass, 160 x 122 x 143 cm, 2023
Kuva / image: Paavo Lehtonen

PIIA HILTUNEN

Piia Hiltusen jättimäinen pronssinen hyttynen imee lasipuhalletuista kuplista ajatuksia Pekilon alakerrassa. Veistoksessa monumentaalinen pronssi materiaalina kohtaa elintärkeän kanssaeläjän. Hiltusen keraamiikkateokset muodostavat lapsuuden maisemiin kytkeytyvän kokonaisuuden taiteilijasisar Jenni Hiltusen teosten rinnalla. Teosten taustalla unet lapsuudesta, ajan kuluminen ja matka lapsuuden pelloilta tähän hetkeen ja tulevaan kietoutuvat yhteen.

Piia Hiltusen teoksissa materiaalisuus laajenee veistosten materiaaleista ajatuksiin ihmis-, eläin- ja kasviruumiiden yhteiselosta. Materiaalit ja muotokieli vievät ajatukset mahdollisiin tulevaisuuksiin, kyborgisiin dystopioihin tai etanoiden ja kasvien valtaaman maailman utopioihin.

Piia Hiltunen's gigantic bronze mosquito sucks thoughts from blown glass bubbles on the ground floor of Pekilo. The monumental bronze as sculpture material elavates this vital creature.

Together with Jenni Hiltunen's works, Piia Hiltunen's ceramic pieces form an entity connected to the childhood landscapes of the two sisters. The pieces are inspired by and intertwine dreams of childhood, the passage of time, and the journey from the fields of the sisters' childhood into this moment.

In Hiltunen's works, materiality extends from the materials of the sculptures into ideas about the co-existence of human, animal, and plant bodies. The materials and the form guide the viewer's thoughts towards potential futures, cyborg-filled dystopias, or utopias dominated by snails and plants.

Self-portrait (Crying), digitaalinen vedos kankaalle / digital print on canvas, 300 x 200 cm, 2020

HINNI HUTTUNEN

Hinni Huttunen on kuvataiteilija, joka työskentelee videon ja valokuvan parissa. Hän suhtautuu intohimoisesti muotokuvaan, internetiin, kehollisten normien murskaamiseen ja trendiväreihin. Huttusen teokset kertovat raskaista ja kevyistä aiheista, kuten rakkaudesta, pimeydestä, ihmissuhteista, mielikuvituslemmikeistä, kummituksista, himoista, kotikaupungeista, lihavuudesta, verisistä kyyneleistä ja syljestä, yksinäisyydestä sekä loputtoman nolouden ihanaudesta ja liioittelusta. Huttusen teokset ovat esityksiä identiteettistä ja ihmisyyden kauneudesta ja tuskasta.

Hinni Huttunen works with video and still photography. She is passionate about portraits, the internet, trendy colours, and the breaking of bodily norms. Huttunen's pieces depict both dark and light themes, such as love, darkness, human relationships, imaginary pets, ghosts, passions, hometowns, fatness, bloody tears and saliva, loneliness, and the beauty and exaggeration of endless embarrassment. They portray identity, and the beauty and pain of being human.

Limbo is a Place on Earth, vesiväri ja öljyväri kankaalle / watercolour and oil on canvas, 120 x 100 cm, 2022
 Kuva / image: Juho Nykänen

HANNA HYY

Hanna Hyy'n maalauksissa materiaallinen uteliaisuus näkyy kollaasimaisena tekniikkana maaliaineen ja pohjustuksen käytössä. Hän maalaa asetelmista ja on kiinnostunut havainnon suhteesta ihmissilmään ja heiluvaisen maalarin kehoon.

Hyy on käyttänyt teoksissaan mallina leluja tai leluiksi mittasuhteidensa puolesta mielletäviä asioita. Lelujen viattomuus, maailman mallintaminen niiden kautta sekä toisaalta popkulttuurissa lelujen käyttö kauhun kontekstissa ovat esimerkkejä siitä, miten voimakkaita asioita niihin latautuu. Suhtautuminen leluihin ja sen muutos ihmisen kasvaessa antaa Hyy'n teoksille niitä määrittelevän ristiriitaisen tunnelatauksen.

Mäntässä nähdään teoksia sarjasta *Limbo on paikka maan päällä*, jossa taiteilijan malleina on lelujen lisäksi dyykattuja täytettyjä lintuja. Täytetyt, pysäytetyt eläinten kehot ovat toimineet välineinä kuoleman filosofisessa käsittelyssä. Hyy'n teoksissa ne symboloivat sekä tässä ajassa elämisen lamauttavaa kauhua että kauhistuttavankin elämän jatkuvasti läsnäolevaa kauneutta.

In Hanna Hyy's paintings, curiosity about materials shines through the collage-like use of paint and primer. Hyy likes to paint still lifes, and she is fascinated by the relationship between perception, the human eye, and the body of a painter who is constantly moving.

Hyy's models include toys as well as other objects that could be considered toys because of their size. The use of innocent toys to model the world, on one hand, and their use in the context of horror, on the other, serve to show how strong our feelings associated with toys actually are. One's attitude towards toys, and the way that attitude changes over time, lend Hyy's pieces the controversial emotional charge that defines them.

At the Mänttä Art Festival, Hyy is exhibiting works from her series *Limbo is a Place on Earth*, where her models are both toys, and stuffed birds found in rubbish bins. These still animal bodies serve as means for the philosophical portrayal of death. In Hyy's pieces, they symbolise the paralysing fear of living in modern times, as well as the beauty constantly present even in the most terrifying life.

www.hannahyy.fi
 @hannahyy

Seize, öljy kankaalle / oil on canvas, 220 x 160 cm, 2023

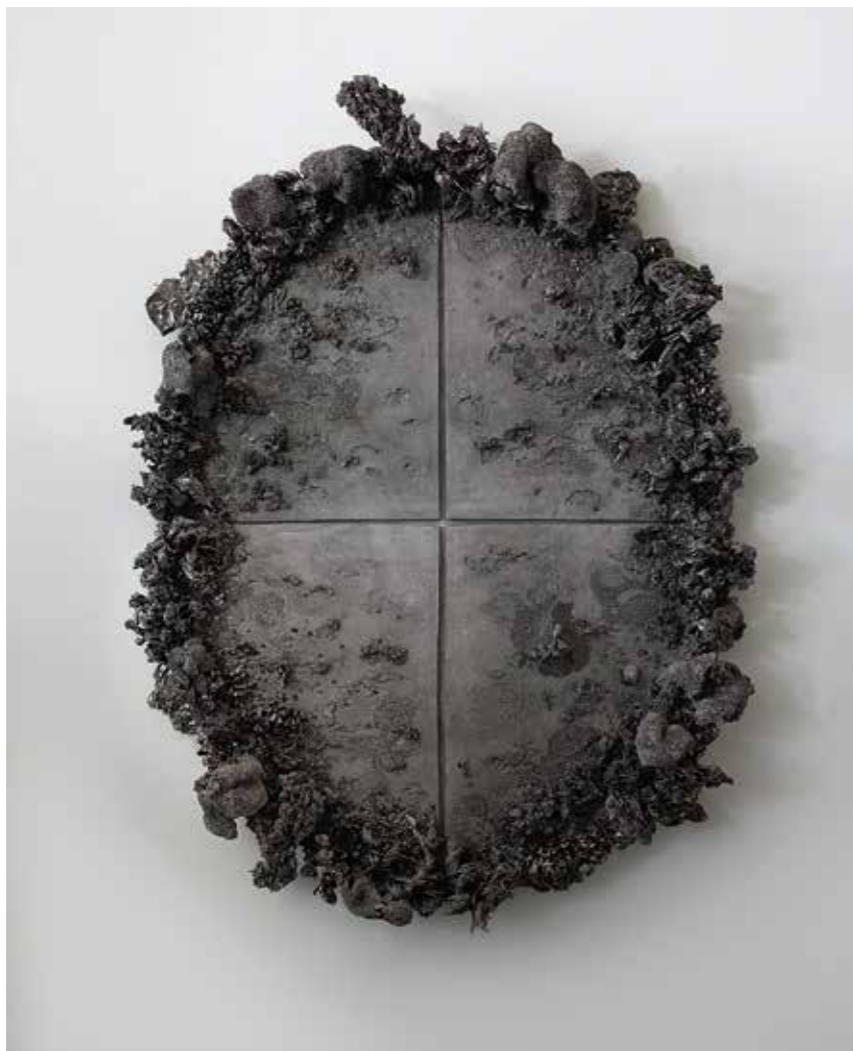
HANNA KANTO

Hanna Kannon suurikokoiset maalaukset jatkuvat keraamisina osina levittyen Pekilon ensimmäisen kerroksen seinille. Hänen maalauksissaan materiaalisuus muodostaa erilaisia katsomisen tapoja – maalaus muistuttaa makrokatsetta metsän uumeniin, kuin jokin pieni toislajinen katsoisi sammalen pintaa ja näkisi siinä ihmisen jälkeensä jättäneitä tuntemattomia materiaaleja, roskia, marjoja.

Maalaukset voi nähdä myös arkisina havaintoina metsän pinnoista, risukosta ja kuusenoksien välistä pilkkuvasta valonsäteestä, joka osuu marjaperkuriin tai kumisaappaan varteen. Kannon maalauksissa pohjoinen metsä näyttyy käytännöllisen ja myyttisen risteymänä, jonka sisään voi upota vaeltamaan.

Hanna Kanto's large paintings segue into ceramics, partly spreading out onto the walls on the ground floor of Pekilo. In Kanto's paintings, material elements introduce different perspectives. They resemble a macro view of the depths of a forest – it is as if a tiny non-human animal is looking at the surface of the moss, seeing unknown materials left by humans; debris; and berries.

The paintings can also be viewed as everyday observations of surfaces in the woods, of thickets, or of rays of sunlight filtered through spruce branches and alighting on a berry picker or a wellington boot. In Kanto's paintings, the northern woods are manifested as something both practical and mythical – as a space into which one can wander.

Leaden, käsin rakennettu musta savi, lasite, lyijykynä / hand built black clay, glaze, pencil, 140 x 105 x 15 cm, 2023
Kuva / image: Chikako Harada

VEERA KULJU

Veera Kuljun keraamiset mustat peilit imevät sisäänsä ja heijastavat Lumikin pahan äitipuolen peilin taivoin sitä, mitä niihin katsova haluaa nähdä. Mustuus ryöppyyä ryönän ja rokokoon välisenä liikkeenä, katse tarkentaa mustiin keraamisiin yksityiskohtiin ja taas sileään peiliin, joka kuvastaa vain sitä, minkä katsoja siihen projisoi.

Teosten musta maailma sekoittaa death metallia kukkavyöryyn. Kuljun peleistä ja toteemeista koostuva installaatio luo Pekilon neljänteen kerrokseen tummanpuhuvan peilialin, jonka äärellä katsoja voi loitsia: *kerro kerro kuvastin.*

Like the mirror of Snow White's evil stepmother, Veera Kulju's ceramic black mirrors draw the viewer in, reflecting what they want to see. Their blackness flows somewhere between decay and desire. The eyes focus on the black ceramic details, then return to the smooth mirror that only reflects what is projected there by the viewer.

In the dark world of these pieces, death metal mixes with cascades of flowers. Built from mirrors and totems, Kulju's installation forms a dark hall of mirrors on the third floor of Pekilo, where viewers can intone the familiar spell: "Mirror, mirror on the wall..."

Rumpali / Drummer, video, kesto / duration: 8'28", 2003

RAAKEL KUUKKA

Valokuvataiteilija Raakel Kuukka (1955–2022) on todennut: *”Ehkä minusta tuli valokuvaaja, koska olin niin tietoinen menneisyyden merkityksestä. Olin myös herkkä tuntemaan koti-ikävä.”*

Kuukan videoteoksessa *Rumpali* taiteilijan **Regina**-sisko soittaa rumpuja. Keski-ikäisen naisen keskittyessä soittoon hänen kasvoillaan ja kehossaan kareilee pidäkkeetön riemu ja ilo. Videoteos on kuvattu sisarus-ten kesäpaikassa ja siitä huokuu kuvaajan ja kuvattavan välinen yhteinen historia, luottamus ja lämpö. Teos saa hymyilemään ja naputtamaan jalalla tahtia.

Raakel Kuukka kuvasi useissa teoksissaan perheensä ja lähipiirinsä historiaa. Hänen pitkän uransa myötä aihepiiriksi kasvoi kymenlaaksolaisen kotipihan lisäksi miltei koko maailma ja maailman suuret kysymykset. Pekilossa Raakel Kuukan teoksen rinnalla nähdään hänen tyttärensä Rebekka Kuukan, taiteilijanimeltään Yeboyah, teos.

Photographic artist Raakel Kuukka (1955–2022) once said: *”I perhaps became a photographer because I was so aware of the importance of the past. I was also prone to home-sickness.”*

On Kuukka’s video *Drummer*, the artist’s sister **Regina** is playing the drums. Unrestrained joy shines on the face of the middle-aged woman as she concentrates. Shot at the sisters’ summer house, the video emanates the shared history, trust, and warmth between the two people behind and in front of the camera. It makes the viewer smile and tap their foot in time with the beat.

Raakel Kuukka depicted the history of her family and other people close to her in many of her works. During her lengthy career, she worked with her close surrounding and the complex questions of the world. In Pekilo, Raakel Kuukka’s piece will be exhibited alongside one by her daughter, Rebekka Kuukka alias Yeboyah.

World Shut Your Mouth, yhteismaalaus / collective painting, 250 x 500 cm, 2023. Kuva / image: Timo Nieminen

J.P KÖYKKÄ, PEETU LIESINEN & KIM SOMERVUORI

J.P Köykkä, Peetu Liesinen ja Kim Somervuori toteuttavat yhteisteoksen sekä Pekiloon että Mäntän kaupunkitilaan.

J.P Köykan maalauksissa sävyt ja muodot muodostavat rytmikkaita melodioita, jotka taipuvat mekaanisiksi sommitelmiksi, liikkuen abstraktin ja figuratiivisen välillä. Köykan maalaukset voivat tuoda mieleen mielen vaeltelun puhelinpiirroksen tai tapettiin, jonka pinnasta voi lumoutua ja löytää yllättäviä maailmoja. Muutto maaseudulle ja työskentely siellä tuo mielenkiintoisen kontrastin graffititaustaisen taiteilijan työhön.

Peetu Liesinen on maalari, joka piirtää, valokuvaa sekä käyttää kollaasia töissään. Liesinen teoksista voi löytää viittauksia eri kuvastoihin kuten sarjakuviin tai levykansisiin. Työskentelyssään Liesinen etsii harmonian ja häiriön tasapainoa ja luo maailman, jonka edessä on helppo hymyillä ja miettiä omaa kasvamista näiden tuttujen kuvälähtökohtien ympäröimänä.

Kim Somervuoren taide on kotonaan niin kadulla kuin galleriassa. Koko voi olla A4:n paperiarkki tai talonseinä. Se on repivää ja raastavaa, kauheaa ja kaunista ja vaikka kaikkia niitä yhtäaikaan. Somervuoren maalauksissa kaikki elämä ja arki on taiteen arvoista.

www.jpkoikka.com
@kimso_artist

J.P Köykkä, Peetu Liesinen and Kim Somervuori are exhibiting a joint piece in both Pekilo and the town of Mänttä.

In J. P Köykkä's paintings, colours and shapes create rhythmic melodies with mechanical compositions that could be defined as either abstract or figurative. Köykkä's paintings might conjure up impressions of smartphone drawings, or wallpaper with an enchanting surface that reveals surprising universes. Moving to the countryside and working there creates interesting contrasts in the works of an artist whose background is in graffiti.

Peetu Liesinen is a painter who also utilises drawing, photography, and collages. His works often include references to comic books, album covers, or other existing imagery. In his practice, Liesinen tries to find a balance between harmony and disruption, creating worlds that make one ponder over one's own growth with a smile, surrounded by familiar imagery.

Kim Somervuori's art is at home both on the street and in galleries. His canvas might equally well be an ordinary sheet of paper or the wall of a house. Somervuori's works can be harrowing, terrible, and beautiful – even all at the same time. His paintings show that all life and every day are worth an artist's attention.

Untitled #5, kuulaketju, akryylilevy, alumiini, askelmoottorit / ball chain, acrylic sheet, aluminum, stepper motors, 2023

ANTTI KYTÖMÄKI

Antti Kytömäki on helsinkiläinen monialainen kuvataiteilija ja muusikko. Hänet tunnetaan liikettä, ääntä ja teollisia materiaaleja yhdistelevistä tilallisista veistoksista ja installaatioista.

Kytömäen teoksissa arjen esineet saavat yllättävän, elävän kaltaisen muodon. Liikkuva ketju solisee, kilisee ja kolisee kuin veden loputon virtaus tai luikerteleva käärme matkalla kohti tuntematonta. Mistä kaikki alkaa ja minne loppuu? Kytömäen teoksissa elämän oravanpyörä saa konkreettisen muodon.

Antti Kytömäki is a multidisciplinary artist and musician based in Helsinki. He is known for his spatial sculptures and installations that combine motion, sound, and industrial materials.

In Kytömäki's pieces, everyday objects find a surprising form that resamples something living. A moving chain gurgles, jingles, and rattles like ceaselessly flowing water or a snake slithering towards the unknown. Where does everything begin, and where does it end? Through Kytömäki's work, the rat race that is life acquires a concrete form.

Performanssi kameralle / Performance for the camera, 2023. Kuva / image: Jan Ahlstedt

LINDA & AURA

Linda ja Aura toteuttavat Pekiloon *Koivutalon*, joka on eräänlainen näyttämö tai tapahtumapaikka performansseille. Teokseen sen osana liittyvät valokuvat esittävät tarinan ja performanssien päähenkilöitä, joita ovat Koivunaiset sekä Paisorokko, Kade, Rahko ja Kiira.

Hahmojen juuret ovat metsässä ja alitajunnassa, joka on muutoksessa. Myös ihmisten alitajunnan ja metsän kuvasto on muuttunut ajan saatossa – se on kaupunkilaistunut. Hahmot ovat syntyneet taiteilijoiden työkentelyssä suomalaisen kansanperinteen innoittamina. Ne edustavat tiedostamatonta, ja niihin voi projisoida lempeitä, kauniita, pelottavia, ikäviä, kummallisia, ällöttäviä ominaisuuksia, mutta itse asiassa ne eivät ole hyviä eivätkä huonoja tyyppejä.

Lindan ja Auran teosten taustalla on kiinnostus leikin ja toden välisen häilyvän rajan tutkimiseen, absurdin ja realistisen törmäyttämiseen. Taiteilijoiden keskinäisen yhteisymmärryksen taso hipoo yhteensulautumisen rajoja.

Linda and Aura are exhibiting in Pekilo *The Birch House*, a kind of stage or venue for performances. The piece also includes photographs depicting the main characters of the story and performances: *Koivunaiset*, Paisorokko, Kade, Rahko, and Kiira.

The roots of the characters are in the woods and in the subconscious, which is in constant flux. People's subconscious and their image of the woods have also changed over time, becoming more urban. The characters, representing the unconscious, were inspired by Finnish folklore. Gentle, beautiful, scary, sad, strange, and disgusting characteristics can be projected onto them, but in reality, none of them are either good or bad.

Linda and Aura's pieces spring from the desire to examine the mercurial line between play and reality and to merge the absurd with the realistic. The artists' mutual understanding is so deep they could almost be one person.

Ja sitten loikki pois, vesiliukumäki-installaatio, lasitettu keramiikka, vesi, allas, pumppu ja puurakenteet / And Then Jumped Away, water slide installation, glazed ceramics, water, pool, pump and wooden structures, 200 x 310 x 210 cm, 2023

NINNI LUHTASAARI

Ninni Luhtasaaren keramiikasta ja vedestä toteuttama veistos on vesiliukumäki, joka pyllistää. Hahmo on savi-keho, jonka alla vesi virtaa ja valuu liukumäen mukana. Luhtasaaren veistosten lempeä muoto avaa väylän ilon ja häpeän, lempeyden ja arjen hetkiin, jolloin vesi meissä valuu yli, naurupissana, hikenä, itkuna tai vesiliukumäkeä laskien mukana huljuvana riemuna.

Ninni Luhtasaari's water slide sculpture, made of ceramics and water, is sticking out its behind. It has a body of clay, under which the water flows, running along with the slide. The gentle form of Luhtasaari's sculptures introduces the viewer to everyday moments of joy, embarrassment, and kindness – moments when the water in us overflows as giggle-induced pee, sweat, tears, or the delight that washes over us when speeding down a water slide.

Aihe luonnosta, puinen moottoroitu veistos / **Theme from the nature**, wooden motorized sculpture, 1000 x 700 x 100 cm, 2023
Teoksen elektroniikkasuunnittelu / Electronic design: Aleksi Lukander

ALEKSI MARTIKAINEN

Aleksi Martikaisen teos on puusta rakennettu moottoroitu veistos, joka vie ajatukset hitaasti aaltoilevaan vedenpintaan tai jättimäisen hyönteisen liikehdintään vesimassan pinnalla. Vetenä aaltoilevat puurimat muodostavat hypnoottisen, jatkuvassa muutoksessa olevan maiseman Pekilon ensimmäiseen kerrokseen.

Martikaisen toteuttamassa mekaanisessa maisemassa metsä kaatuu tukeiksi koskeen pyörimään, tehtaaseen rimoina kulkemaan ja jalostumaan. Lopulta metsä ihmisen jäljiltä vyöryy kohti puusta veistettynä vetenä.

Aleksi Martikainen's piece is a motorised wooden sculpture that brings to mind the rippling surface of a lake, or the motion of a giant insect on water. The wooden strips wave mechanically creating a constantly changing, hypnotic landscape on the ground floor of Pekilo.

Martikainen's mechanical landscape creates an imagine of how the forest falls as logs that roll in the water, and into the factory for processing. Eventually, the forest rolls towards the viewer as water made of wood.

Canvastaulu, digitaalinen kuva, koko vaihteleva / Canvas Painting, digital image, size varies, 2023

RUSTO MYLLYLAHTI

*Netissä valuu kauhujen tasapaino
pino kuvia
Bosch on helvetissä
sen jälkeen mainos imurista
rasvaa
joku soittaa samaa sävelmää tuhansia vuosia*

Rusto Myllylahden Mäntän kuvataideviikoille tehty installaatio on saanut innoituksensa pitsasta, netistä, ylikulutuksesta ja arkisista tunnelmista. Se muotoutuu yhdistelmäksi kummitelevia hahmoja, eri materiaaleja yhdisteleviä kuvia, tilanteita, videoita ja veistoksia.

Myllylahden taiteen tekemisen ytimenä on taiteen vapaamuotoisuus ja ilo. Hänen työskentelynsä perustuu ideoiden virtaamiseen, sen seuraamiseen ja improvisaatioon luottamiseen. Ilon ja vapauden alla välkkyi kuitenkin kulutuskulttuurin jäte, roska ja tuho.

Myllylahti tekee myös musiikkia nimellä Elatu Nessa. Häntä kiinnostaa se, miten musiikki ja muut taiteenlatit vaikuttavat toisiinsa ja miten ne välillä sulautuvat yhteen.

*Online, the balance of horrors flows
a stack of images
Bosch is in Hell
followed by a Hoover ad
fat
someone plays the same tunes for thousands of years*

Rusto Myllylahti's installation for the Mänttä Art Festival was inspired by pizza, the internet, overconsumption, and mundane feelings. It is a combination of haunting characters and images, situations, videos, and sculptures combining a variety of materials.

Freedom of form and joy are at the heart of Myllylahti's art. His practice is based on a flow of ideas that he follows, as well as on faith in improvisation. Beneath that joy and freedom, though, one can detect the waste, debris, and destruction of our consumerist culture.

Myllylahti also creates music using the name Elatu Nessa. He is interested in how music and other forms of art influence each other and sometimes merge together.

bodccast della verità, keramiikka- ja ääniteos / ceramic and sound sculpture, 157 cm x 64 cm x 64 cm, 2022
Kuva / image: Timo Nieminen

ELINA NISSINEN & MAX HANNUS

Haluttiin puhua tunteista. Ajateltiin et tehdään podcast teille. Niin tää on ehkä jonkinlainen käsikäyttöinen tunnepuhegeneraattori. Mietittiin tällaista ”mulle tuli tunne”-kokemusta. Mietittiin et itsensä tunteminen on tietämistä. Etsitään väylää tunnemaailmaan – että kun tutkiskelee tarpeeksi, löytää totuuden lähteen.

Elina Nissisen ja Max Hannuksen *bodccast della verità* -teoksen nimi viittaa Roomassa Santa Maria in Cosmedin -kirkon antiikkiseen Bocca della verità -viemärinkanteen, joka on kerännyt ympärilleen totuuden etsijöitä keskiajalta lähtien. Viemärinkantta kutsutaan *Totuuden suuksi*, sillä myytin mukaan se puraisee valehtelijalta sormet katki. Totuus siis paljastuu, kun laittaa käden sen suuhun.

Peilauspintana itsen tuntemiselle voidaan käyttää erinäisiä lähteitä, esimerkiksi ennustuksia. Suomenkielinen sana ’tunteminen’ käsittää emootiot, aavistukset, tietoisuuden, tunnistamisen ja tuntoaistimukset. Metaforisella tasolla tunteisiin yhdistetään usein vesi ja nestemäisyys. Tunteet, alitajunta, unet ja intuitio ovat jonkinlainen tuntematon, vedenalainen maailma, jossa asiat muuttavat muotoaan.

We wanted to talk about feelings, so we decided to give you a podcast. This is like a kind of manual generator of emotional speech. We were thinking of an “I have a feeling that” experience. We figured that knowing oneself is knowledge. We are looking for a way into the world of emotions – when you examine long and deep enough, you will find the fountain of truth.

Nissinen and Hannus’s work is called *bodccast della verità*, in reference to the Bocca della Verità, the ancient sculpture in the church of Santa Maria in Cosmedin in Rome, which has attracted seekers of truth since the Middle Ages. It is called “the mouth of truth” because, according to legend, it will bite off the fingers of liars. When one puts one’s hand in the mouth of the sculpture, the truth is revealed.

There are different sources of information, such as prophecies, that can be used as the basis of self-knowledge. The Finnish word for knowing, “tunteminen”, also encompasses emotions, premonitions, awareness, recognition, and sensory feelings. On a metaphorical level, feelings are often associated with water and liquidity. Feelings, dreams, intuitions, and the subconscious make up a kind of unknown underwater world where things change form.

Jonne 59 Jarno Saarisen patsaalla (videolta Jonne 59 Veistosten vieraana), 2019, kesto: 8'44" / Jonne 59 by the memorial of Jarno Saarinen (from the video Jonne 59 Veistosten vieraana), duration: 8'44", 2019. Kuva / image: Henri Kurko

ANNELI NYGREN

Anneli Nygren installoi Mäntän kuvataideviikoille rocktähti ja tubettaja Jonne 59:n retrospektiivin. Jonne 59 on Anneli Nygrenin performanssi- ja videohahmo, joka on esiintynyt livenä kymmenisen vuotta ja YouTubes- sa viisi vuotta. Näemme videoita ja valokuvia Jonnen pitkältä taipaleelta sekä aivan uutta satoa. Nygrenin maailmassa tapahtumat kulkevat omalakisia polkujaan populaarin ja akateemisen välimaastossa johdattaen meidät Jonne 59:n elämän kiehtoviin käännteisiin.

Anneli Nygren exhibits a retrospective installation featuring rock musician and YouTuber Jonne 59. Jonne59 is Nygren's performance and video character, who has performed live for around ten years, and on YouTube for five. There are videos and photos spanning Jonne's long career, as well as entirely new material. In Nygren's world, events run their own course somewhere between the popular and the academic, and we gain glimpses of the fascinating and eventful life of Jonne 59.

Blur Experiments II, installaatio sekatekniikalla, matalasavukone, läpivärjätty parafiini ja mehiläisvaha, tuuletin, Arduino / installation, low-level smoke machine, solid-colour paraffin and beeswax, fan, Arduino, 2022

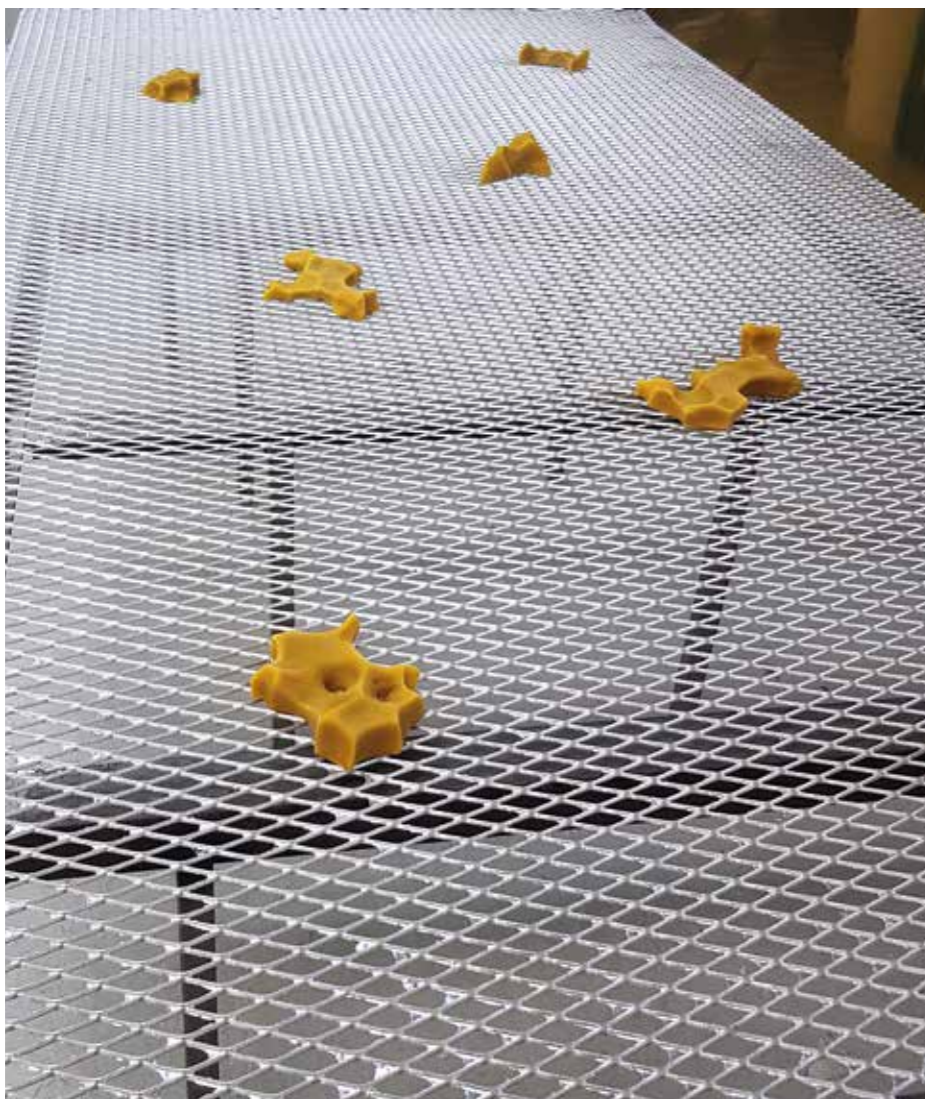
IDA PALOJÄRVI

Ida Palojärven tilalliset installaatiot avaavat kokemuksen tapoja rajaamalla tai suuntaamalla havaintoa odottamattomiin suuntiin. Palojärvi toteuttaa teoksensa tilaan suunnitellen, rakentaen katsomisen paikkaa ja kokemusta. Hänen teoksissaan on läsnä kokemus eri aikatasoissa, muistumina ja havaintoina olemisesta tässä hetkessä, menneessä ja tulevassa.

Teosten äärellä voi uppoutua usvaan tai kesäisen laiturin päässä piilevään odottamattomaan. Palojärvi toteuttaa Kuvataideviikoille kaksi paikkasidonnaista teosta, toinen tulee yhteen Pekilon silloista ja toinen Taavetinsaaren paviljonkiin.

Ida Palojärvi's spatial installations guide the viewer's perception, offering new perspectives. Palojärvi designs her pieces with consideration of the viewer's position and experience, and constructs them in the exhibition space. In her works, the experience is present on different time planes: as recollections and perceptions of this moment, the past, and the future.

Experiencing her installations, viewers can immerse themselves in the mist, or lose themselves in the unexpected awaiting at the end of a pier. At the Mänttä Art Festival, Palojärvi is exhibiting two site-specific pieces, one in one of the Pekilo silos and the other in the pavilion on Taavetinsaari.

Loose Configurations (yksityiskohta / detail), vahavaluja sulavasta merijäädä / wax castings of melting sea ice, 2023

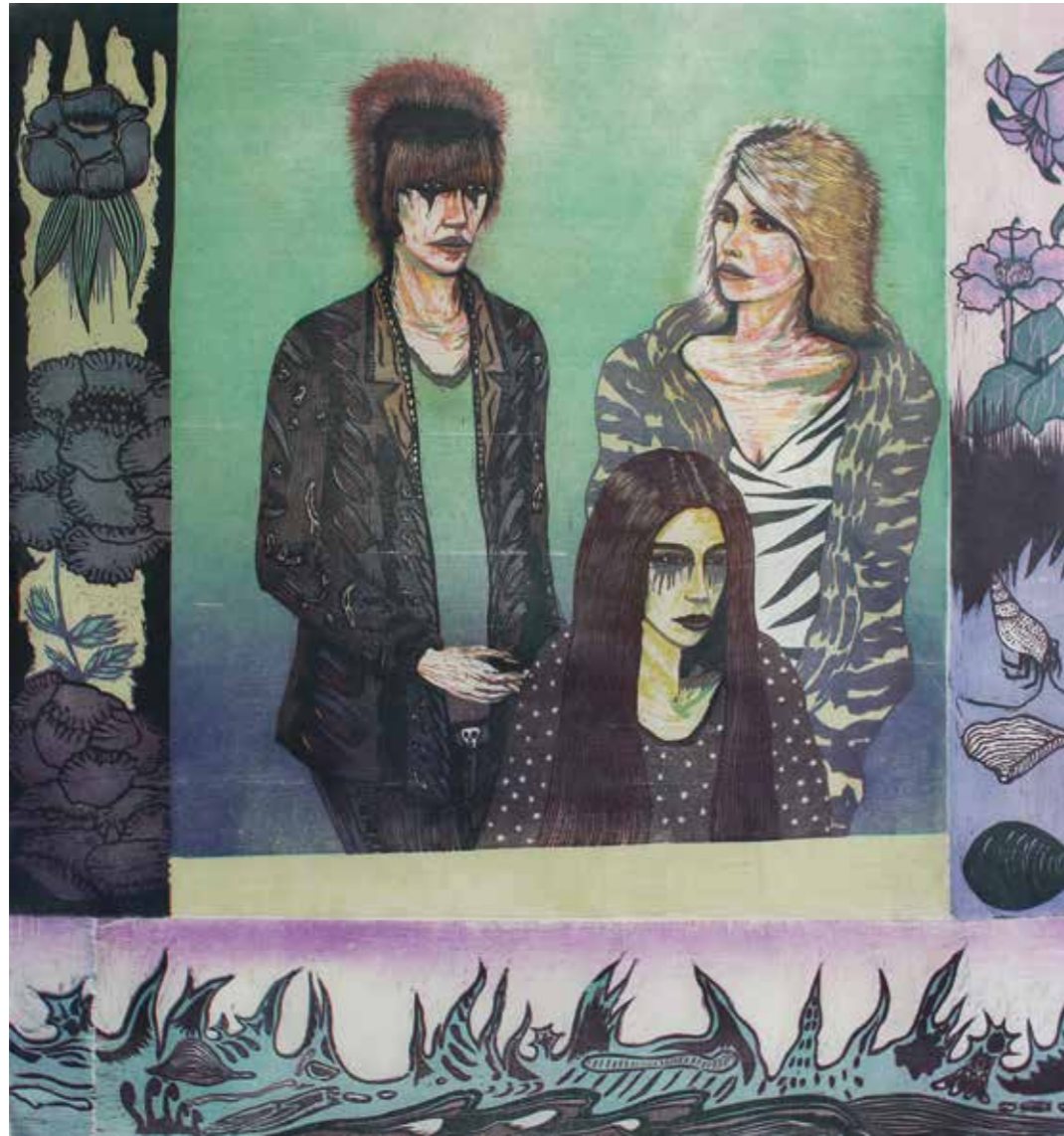
SARI PALOSAARI

Sari Palosaari työskentelee tilan, ajan ja materiaalien kietoutumien sekä näkymättömien, niin luonnon kuin ihmisen aikaansaamien voimien parissa. Hänen teoksensa materiaaleihin kuuluu mehiläisvahaa, messinkiä, sinkkiä, savulasia, terästä, hiiltä, kuparia, kiviä ja etanadynamiittia. Näyttelyn kuluessa hiljalleen halkeavien kivien rinnalla Pekilossa nähdään vahavaluksia sulavasta merijäädästä.

Palosaari toteuttaa poeettiset teoksensa herkästi näyttelytilan ominaisuuksiin ja toimintoihin kiinnittyen. Viehätyksellä rakennusmateriaaleihin ja arkkitehtoniisiin lähtökohtiin sekä fyysiseen maailmaan vaikuttaviin voimiin voi olla yhteyksiä hänen taustaansa rakennusalan yrittäjäperheessä. Taiteellisen toimintansa tiedollista taustaa Palosaari ammentaa spekulatiivisesta realismista ja uusmaterialistisesta ajattelusta.

Sari Palosaari's works revolve around time, space, and materials, as well as the invisible forces created by both humans and nature. In the pieces being exhibited at the Mänttä Art Festival, she has used materials such as beeswax, brass, zinc, smoked glass, steel, coal, copper, rock, and non-explosive chemical cracking agent. Alongside boulders gradually cracking over the course of the exhibition, Pekilo features wax castings of melting sea ice.

Palosaari's poetic installations are created with sensitivity to the features and functions of the exhibition space. Her attraction to construction materials and architectural subjects might have something to do with her family, which owns a construction business. The theoretical framework behind Palosaari's artistic work is derived from speculative realism and new materialist thinking.

Abyss, puupiirros / woodcut, 74 x 69 cm, 2023

TUUKKA PELTONEN

Tuukka Peltonen kuvaa puupiirroksissaan hahmoja, jotka kulkevat valtavirran laidamilla. Peltosen teosten maailmassa on löytynyt paikka, jossa on tilaa haaveilijoille ja sivullisille. Menneen maailman takahuoneissa notkuilijat vaeltavat pellon laidalla. Teoksia yhdistää odotuksen tunnelma. Jotain on tapahtumassa.

In his woodcuts, Tuukka Peltonen depicts characters roaming the outskirts of the mainstream. In his works of art, there is a place in the world for dreamers and outsiders. In the backrooms of a past world, loafers wander on the edges of a field. A feeling of anticipation is common to all the pieces. Something is about to happen.

Punainen kirjasto huone, öljy kankaalle / Red Library, oil on canvas, 150 x 170 cm, 2023. Kuva / image: Sampo Apajalahti

EEVA PEURA

Eeva Peuran maalauksissa erilaiset maalausjäljet ja tekstuurit muodostavat yksityiskohtia ja maaliainetta pursuilevan maailman. Peuran teokset syntyvät ajan ja sattumien kautta, ja ne ovat kaiken aikaa alttiita muutoksille, sillä toisiinsa kuulumattomat ja hyvin hatarasti kuvitellut asiat voi liittää yhteen maalauksen keinoin.

Maalausten tilat liukuvat maailmoista toisiin paljastaen kohtauksia, rituaaleja ja tapahtumia, jotka saattavat olla todellisia tai kuviteltuja. Maalausten sisään rakentuu tarinoita, joissa historian kerrokset, ylliluonnolliset tapahtumat ja hahmojen väliset suhteet sekoittuvat maalaamisen myötä muuttuviksi maailmoiksi.

In Eeva Peura's paintings, different brush strokes and textures form details that make up an entire world bursting with paint. Peura's paintings emerge through time and chance, and they are constantly susceptible to change. They often feature disconnected things that nearly defy imagination but can be connected through the means of paint.

The scenes depicted in the paintings shift from one world into another, revealing rituals and events that could be either real or imagined. Stories form within the artwork, with layers of history, supernatural events, and relationships between characters blending into universes that change with paint.

Mitä kuvataide merkitsee sinulle?, kolmikanavainen videoinstallaatio, kesto 30 min, 2023

Teos on kuvattu Ateneumin kokoelmanäyttelyssä Ajan kysymys

What does visual art mean to you?, three-channel video installation, duration 30 minutes, 2023

The piece was shot in the collection exhibition A Question of Time at Ateneum

IIRI POTERI

Moikka, anteeksi, mä olen tekemässä teosta siitä, mitä kuvataide merkitsee ihmisille. Olisiko sulla hetki aikaa vastata muutamaan kysymykseen?"

Videoteos *Mitä kuvataide merkitsee sinulle?* perustuu Iiri Poterin Helsingissä ja Mäntässä 2022 tekemiin haastatteluihin, joissa hän kartoitti ihmisten kokemuksia kuvataiteesta ja sen merkityksistä. Poteri esitti kysymyksiä kuvataiteesta sekä kaduilla vastaantuleville että kuvataiteen ammattilaisille. Teoksessa haastattelut ovat punoutuneet pohdinnaksi kuvataiteesta ja sen tekemisen arvoista, joita näyttelykävijä voi peilata omaan käsitykseensä taiteesta.

Poterin teoksen taustalla on lapsuuden muisto kouluetkeltä Ateneumista Eero Järnefeltin maalauksen *Raatajat rahanalaiset / Kaski* (1893) ääreltä. Poterin kävellessä maalauksen edessä, maalauksen hahmon, samanikäisen lapsen, katse näytti ihmehen lailla seuraavan häntä. *Mitä kuvataide merkitsee sinulle?* syntyi tarpeesta löytää taas tuo lapsena koettu ihme.

"Voit vastata kysymyksiini kuvataiteesta lomakkeella, joka löytyy lipunmyynnistä. Kiitos ajastasi :)"

Sorry, hi, I'm working on a piece about what visual art means to people. Would you have a moment to answer a few questions?

The video piece *What does visual art mean to you?* is based on interviews carried out by Iiri Poteri in Helsinki and Mänttä in 2022, in which she asked people on the street and professional artists questions about visual arts in order to examine their experiences of art and its meaning. In the final piece, these interviews intertwine into the contemplation of visual arts and the values related to its creation, and visitors can use it as a basis for reflection on their own ideas of art.

The idea for Poteri's installation originated from a childhood memory of seeing Eero Järnefelt's painting *Under the Yoke/Burning the Brushwood* (1893) during a school trip to the Ateneum Art Museum. When Poteri walked past the painting, the eyes of one of its characters, a child of her own age, seemed to follow her. *What does visual art mean to you?* stemmed from a need to discover once more that feeling of wonder that she experienced as a child.

You can answer my questions about visual art on the form available at the ticket office. Thank you for your time :)

www.iiripoteri.com

@iiripoteri

Paulon Säätiö

ATENEUM

Painting II, öljy ja akryyli kankaalle / oil and acrylic on canvas, 210 x 600 cm, 2023

RAISA RAEKALLIO & MISHA DEL VAL

”Meitä kiinnostaa jaettu tekijyys, jossa yhteistyössä syntyneen teoksen henkeä ei meistä kumpikaan pysty tavoittamaan yksin omalla työpanoksella, taidoilla tai inspiraatiolla.”

Kittilässä asuva ja työskentelevä taiteilijaduo Raisa Raekallio ja Misha del Val tutkii maalauksissaan tapoja sulauttaa kaksi erilaista luovaa voimaa ja kädenjälkeä yhdeksi taideteokseksi. Yhdessä taiteen tekeminen voi kuulostaa helpolta, siinähan yhdistyvät parhaimmassa tapauksessa kahden henkilön parhaat puolet yhteiseksi superenergiaksi. Näin yksinkertaista asiaa ei tietenkään ole, mutta Raisa Raekallion ja Misha del Valin maalauksissa monet asiat tuntuvat lokahtaneen kohdalleen.

Työskentely on keskustelua ympäröivästä maailmasta, joka perustuu kuuntelemiseen, samankaltaiseen herkkyyteen, uteliaisuuteen sekä luottamukseen toista ja prosessia kohtaan. Prosessi voi kuulostaa jopa romanttiselta, mutta siihenkin liittyy omat arjen haasteet. Toisen pesemättömät pensselit voivat ärsyttää yllättävän paljon. Raekallion ja del Valin maalauksissa kaikki kietoutuu yhdeksi kokonaisuudeksi, josta ei tarvitse miettiä kuka on tehnyt ja mitä. Tekijät voivat vain todeta: *”tähän en olisi yksin pystynyt”*.

“We are interested in shared authorship, because neither one of us would be able to achieve the spirit of a collaborative work through our own efforts, skills, or inspiration only.”

In their paintings, Kittilä-based artist duo Raisa Raekallio and Misha del Val examine the ways to merge two creative forces and two different brush strokes to create a single work of art. Creating art together may sound easy – in the ideal situation, surely, the best qualities of two people fuse into a kind of super energy. In practice, things are of course not that simple; yet in Raisa Raekallio and Misha del Val’s paintings, many things seem to have clicked into place.

Their practice is based on a discussion about the surrounding world and listening to each other, and on shared sensitivity, curiosity, mutual trust, as well as trust in the process. While the process may sound romantic, it involves everyday challenges as with any other endeavour. Brushes left unwashed by the other may prove extraordinarily irritating. Raekallio and del Val’s paintings are harmonious entities that do not leave the viewer wondering who painted which parts. The artists can simply state that *neither could have done it alone*.

Landscape Lovers, akvarelli paperille / watercolour on paper, 110 x 140 cm, 2023

SIRKKU ROSI

Sirkku Rosi työittää akvarelleja kehollisesta kokemuksesta käsin. Häntä kiinnostaa lihan tieto, neste ja sen kierto, olemisen jaettu luonne kaiken solullisen välillä, paperin hauraus sekä huokoinen iho vuotavana rajana ihmisen ja ympäristön välillä.

Rosin teoksissa aistillinen ruumis loikoilee, syntyy ja maatu. Suolten kiemurtelevat mutkat ovat karttoja puutarhaan, ja ihon läpi tunkeutuvat elimet rinnastuvat ajan hiomiin kiviin. Rosin teoksissa lihan hillitty karnevaali valuu rönsyvässä kesäisessä maisemassa.

Sirkku Rosi works with aquarelle painting based on bodily experiences. She is interested in the knowledge of the flesh; fluids and their circulation; the shared nature of being between all things with cells; the fragility of paper; and the porous boundary of skin between people and their surroundings.

In Rosi's works, the sensual body idles, is born, and decomposes. Twisting turns of intestines form maps of a garden, and organs penetrating through skin equate rocks smoothed by time. A discreet carnival of flesh flows through the sprawling summer scenery.

Climbing a Memory, installaatio, videoteos, kiipeilytapahtuma /
installation, video, participatory climbing event, 2021-2023

PAVEL ROTTS

Pavel Rottsin teos *Climbing a Memory* tarkastelee kollektiivista ja henkilökohtaista muistia, kulttuurista identiteettiä ja yksittäisen ihmisen asemaa historiallisessa kontekstissa.

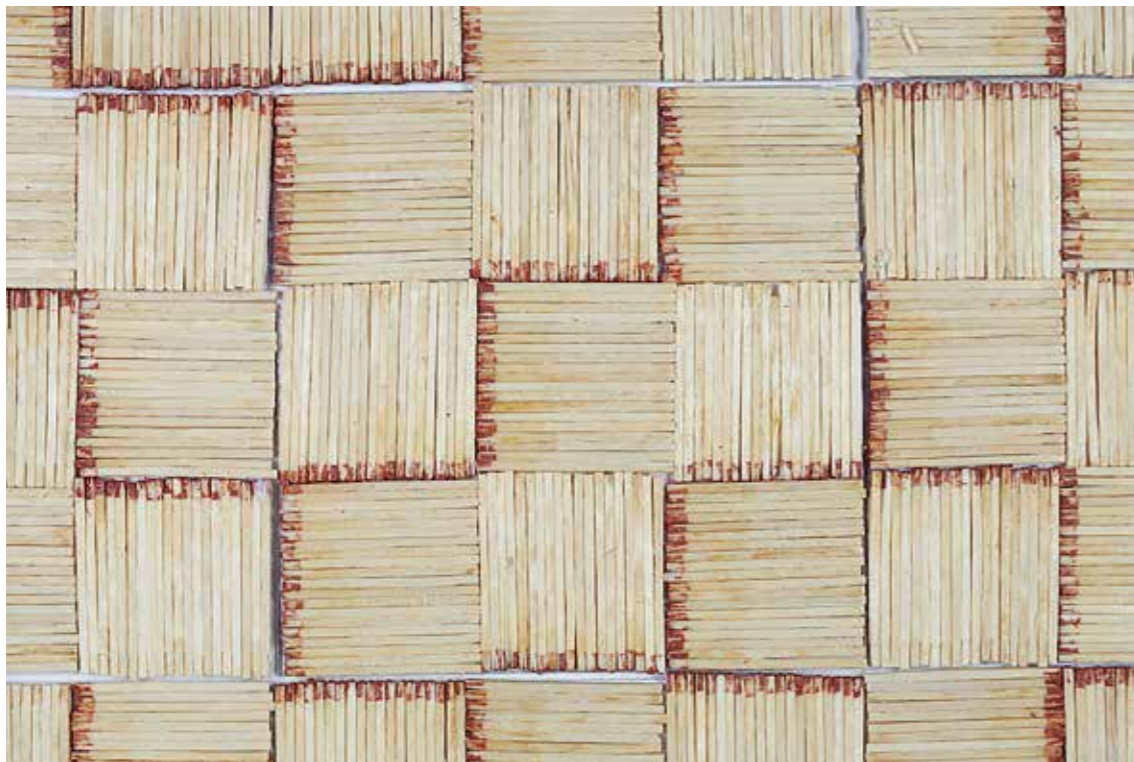
Monissa paikoissa Suomessa on edelleen jälkiä toisesta maailmansodasta – osa pommiin jättämistä haavoista on näkyvissä Helsingin kaupunkitilan graniitissa. Rotts täytti nämä aukot hartsilla ja valoi ne kiipeilyotteiksi. Teoksessa jokainen seinällä oleva ote on linkitetty tiettyyn paikkaan Helsingin kartalla.

Nykyään vanhat jäljet polttavat sormia. Venäjän Ukrainassa aloittama sota muutti dramaattisesti suhtautumistamme muistamiseen. Periaatteet siitä, miten työskennellä menneisyyden muistojen kanssa ei ole entisensä. Kiipeilyseinästä muodostuu vaihtoehtoinen kartta kaupungista, sen menetyksistä ja muistista. Kiipeily on Rottsin teoksessa tapa ymmärtää, parantaa ja elvyttää.

Pavel Rotts works with collective and personal memory, cultural identity, and the position of a single person in a historical context.

Many places in Finland still bear traces of World War II – some wounds left by bombs are still visible on the granite of Helsinki city. Pavel Rotts filled these craters with resin creating a climbing wall. Each cast on the wall is linked with a particular location on the map of Helsinki.

Today, the old traces of war are becoming hot again. One's fingers can be burned by touching them. The tragic outbreak of the war started by the Russian invasion of Ukraine dramatically changed our attitude towards memory. In Pavel Rotts' project, the act of climbing is a tangible way of understanding, healing, and revitalisation.

Puolikas huone (yksityiskohta), installaatio, tulitikut, pahvi, liima /
Half a Room (detail), installation, matches, cardboard, glue, 200 x 200 cm, 2023

SASHA ROTTS

Sasha Rottsin installaation lähtökohtana on ilmaisu “elämä kaapin takana”, joka viittaa taiteilijan lapsuuteen vanhempien huoneesta erotetussa huoneenpuolikkaassa. Perestroikan kasvateille tämä “kaapin takana” asuminen oli tavallistakin tavallisempaa. Rotts rakentaa puolikkaan huoneen Pekiloon vedostaen käsin ikuisesti lapsen muistiin painuneen tapettikuvion. Toinen osa teosta, *Panel of Matches*, perustuu myös löytöön taiteilijan lapsuudesta, siskon tekemään tulitikkutyöhön. Rotts toteuttaa puolikkaan huoneen seinän kokoisen tulitikkupaneelin imitoiden lasten askartelutyötä, mutta loputtomasti toistaen sen monotonista rakennetta. Sanonnat “jokainen lapsi on taiteilija” ja “leikki on lapsen työtä” saavat uuden merkityksen, kun yhteen liitettäviä tulitikkuja on lähes 30 000.

The basis for the installation by Sasha Rotts is “life behind the closet”, which is a reference to the artist’s childhood in a partial room separated from that of her parents. For people who grew up in the perestroika era, it was quite common to live “behind the closet”. Rotts’s half-a-room in Pekilo features a wallpaper pattern, far from Scandinavian design, that was imprinted in the artist’s memory as a child and has now been printed by hand. The second part of the piece, *Panel of Matches*, is also based on something from the artist’s childhood, namely a matchwork created by her sister. Rotts’s matchstick panel, as big as half a wall, imitates children’s craftwork, but endlessly repeats the same monotonous structure. With nearly 30,000 matches joined together, the phrases “every child is an artist” and “play is the work of the child” take on a new meaning.

Hymni (yksityiskohta), mosaiikkiveistos / *Hymn* (detail), mosaic sculpture, 120 x 120 x 16 cm, 2023

MARIA STEREO

Maria Stereo tunnetaan koristeellista visuaalisuutta ja oivaltavasti kierrätysmateriaaleja hyödyntävänä kuvataiteilijana. Stereon maailma on rokokoon, kitschin ja surrealismiin täyteinen. Taiteellisen tuotannon läpi kuultavat vaikutteiden alkulähteet, kuten Versaillesin linna ja sen pintamateriaalit, koristeet, esineet ja ornamentit. Samat kuviot ja muodot, jotka ovat kiehtoneet monia pieniä sydämiä kautta aikojen.

Maria Stereo luo koosteveistoksia ja mosaiikkireliefejä rikotuista posliini- ja keramiikkaesineistä. Teoksissa söpöys, haaveilu ja nostalgia yhdistyvät moneen suuntaan avautuvaan symboliikkaan ja mystiikkaan. Mäntän kuvataideviikoilla nähtävä mosaiikkiveistos *Hymni* on kompleksisena pauhaava kiitosveisu ihmisen sisäisistä ristiriitaisuuksista.

Maria Stereo is known for the decorative visuality of her art, as well as her insightful use of recycled materials. Her worlds are characterised by rococo, kitsch, and surrealism, offering glimpses of her influences, such as the surface materials, ornaments, and objects in the castle of Versailles – patterns and shapes that have captured many hearts throughout the ages.

Maria Stereo creates collage-like sculptures and mosaic reliefs from broken porcelain and ceramic objects. In her pieces, cuteness, dreams, and nostalgia merge with multi-faceted symbolism and mysticism. The mosaic sculpture *Hymni* (“Hymn”) being exhibited at the Mänttä Art Festival is a complex song of praise to the inner controversies of human beings.

Objekti, öljy kankaalle / **Object**, oil on canvas, 120 x 180 cm. Kuva / image: Erno Enkenberg

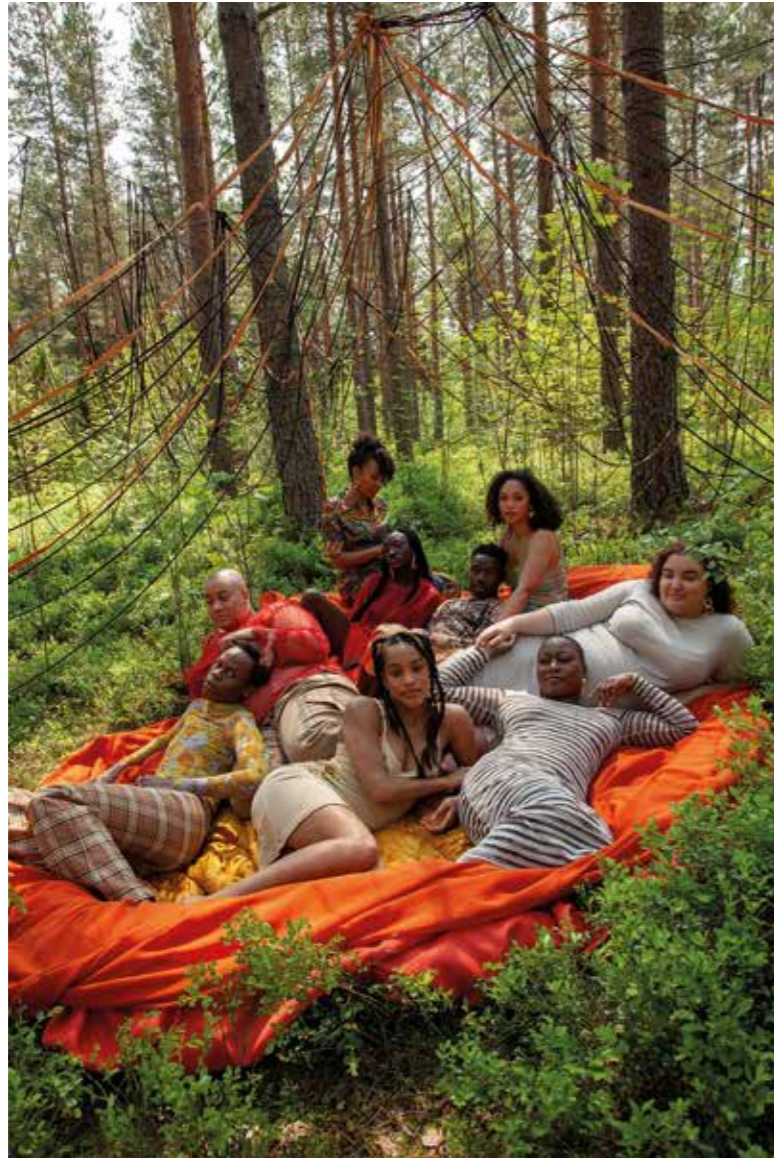
KARI VEHALO

Kari Vehosalo maalaa tummasävyisiä maalauksia virittäen erityisen tunnelman, johon sekoittuu kaikuja mustavalkovalokuvan ajalta. Maalauksissa musta aukko täydellisesti maalatun maailman keskellä tuntuu nielaisevan kaiken valon sisäänsä, kuin musta aurinko muuttaisi maailman valon pimeyden hallitsemaksi.

Vehosalon uusien maalausten avainteemoja ovat ihmisen suhde muuhun luontoon ja ihmiselämän perimmäinen eksistentiaalinen merkityksellisyys. Hän pohtii teoksissaan ihmisen paikkaa maailmassa, mitä leimaa inhimillinen epävarmuus, kauneus ja hauraus. Taide on tapa tarkastella täälläoloon liittyviä ajatuksia esteettisen kokemuksen avulla.

Kari Vehosalo creates dark paintings, the mood of which echoes that of old black-and-white photographs. A dark hole in the perfectly painted world seems to swallow all the light, like a black sun turning light into darkness.

The key themes in Vehosalo's latest paintings are the relationship between humans and other nature, and the ultimate existential meaning of human life. He contemplates the place of man in the universe, marked by human uncertainty, beauty, and fragility. For him, art provides a way to examine existential ideas through aesthetic experiences.

Elovena Visual EP, video, kesto / duration: 13'44", 2019

YEBOYAH

Rebekka Kuukka, taiteilijanimeltään Yeboyah, on helsinkiläinen artisti ja taiteilija. Musiikki ja visuaalisuus ovat Yeboahin taiteen peruspilarit. Monitasoisessa *Elovena Visual EP*-videoteoksessaan Yeboyah kietoo yhteen kulttuurisen identiteetin, luontosuhteen ja ystävyyden teemoja musiikin ja liikkuvan kuvan keinoin.

Pekilossa Yeboyahin videoteos esitetään rinnakkain Raakel Kuukan, taiteilijan äidin teoksen kanssa. Molempien teokset on kuvattu suvun kesäpaikassa maaseudulla. Merkityksellisen paikan kautta videoteokset muodostavat sukupolvien välisen keskustelun Pekilon tilaan.

@yeboyah

Rebekka Kuukka, known as Yeboyah, is a Helsinki-based artist, who employs music and visual elements as the foundations of her work. On her multilayered *Elovena Visual EP* video, Yeboyah uses music and moving image to incorporate the themes of friendship, cultural identity, and the human relationship with other nature.

In Pekilo, Yeboyah's video is being exhibited alongside one by the artist's mother, Raakel Kuukka. Both pieces were filmed at the family's summer home in the countryside. By featuring this important place, the two videos create an intergenerational dialogue.

Auringonlaskun kultaa vanhalla bensiksellä

Näyttelyt

Petri Ala-Maunus:
Bigger Bang

Nina Canell:
Stråken

Palkka: Galleria Huoltamo,
Suvantokatu 4, Tampere.

Aika: 29.11. saakka näyteikkunassa yötä päivää.

Mikä outo valoilmio loistaa harmaana päivänä likaisen vanhan bensiksen näyteikkunasta?

Kullankeltainen auringonlaskun valo vetää magneetin tavoin puoleensa. Arjen keskelle siirretty raamattuvalo toimii kuin parempikin uskonto: askelia ohjaten ja lohtua tarjoten.

Tamperealainen taidemaalari

Petri Ala-Maunus on työstänyt uransa aikana auringonlaskun teemaa yhä uudelleen ja uudelleen. Kuten jokainen auringonlasku on luonnossa erilainen, myös jokainen Ala-Maunuksen maalaus on persoona. Toritaitteen kestoosuus on hänen tuotannossaan muuttunut hedelmälliseksi obsessioksi.

Galleria Huoltamon ikkunassa on esillä suuri, kolmesta paneelista koostuva maalaus, josta lähes puuttuu Ala-Maunuksen sarjallisten auringonlaskujen toiston ironia. Kenties marraskuu onkin vuodesta se aika jolloin pienelle auringon välähdykselle ei sovi pelkästään naureskella.

Huoltamon päätilaan kutsuttu taiteilija saa yleensä valita myös taiteilijan ikkunassa pyörivälle videokanavalle.

Ala-Maunus on valinnut ruot-

Aurinkoa marraskuulle. Lähikuva Petri Ala-Maunuksen seinäkokoisesta maalauksesta Bigger Bang, jonka voi bongata Galleria Huoltamon ikkunasta.

salaisen **Nina Canellin** teoksen *Stråken*, jossa yksinäinen perämöörillä varustettu vene kiertää kehää keskellä kesäistä järvimaisemaa.

Sidos teosten välillä on ohut, mutta silkkiä kuitenkin: molempia taiteilijoita kiinnostaa pyörimiseen pohjautuva tapahtuma luonnossa.

Tiina Nyrhinen

TOIMINNANJOHTAJA TIINA NYRHINEN:

YMPÄRI KÄYDÄÄN, YHTEEN TULLAAN

Haastattelin vuonna 2006 Minna Suoniemeä, joka oli juuri tullut lehtoriksi Tampereen TAMK:iin. Hän oli halunnut esitellä itsensä ripustamalla koulun tiloihin näyttelyn omista videoteoksistaan. Näin hänen taiteessaan koskettavaa naisena olemisen pohdintaa, sadun ja toimintaelokuvan kaltaisia välitiloja suoran aggression ja nolojen tilanteiden ryydittämistä. Taiteilija esitti haastatteluni aikana retorisen kysymyksen nuoren naisen alkoholikäytöstä, joka jäi kaiheartamaan mieleeni pitkään. Voiko tällaisiakin asioita käsitellä taiteessa?

Ei kestänyt kauan, kun Minna perusti Tampereen linja-autoaseman ja Koskikeskuksen välissä olevaan funkistaloon ikkunagalleriana toimineen Huoltamon. Se veti taideväkeä yhteen. Tutustuin muun muassa Kim Simonssoniin ja Anssi Kasitonniin. Kimin purukumihämähäkki ikkunalaudalla ja Anssin versio K.I.T.T. -autosta eivät noin vain unohtu, vaikka näistä kohtaamisista on jo 17 vuotta. Sittemmin Minna muutti Helsinkiin, oli mukana Galleria Huodon porukassa, jatkoi työskentelyä videotaiteilijana ja kuuluu nykyään Aalto-yliopiston opettajakuntaan.

Varhaiset Taidesuunnitukset otettiin Tampereella vakavasti. Muistan käyneeni vuodesta 2004 lähtien vuosittain lähes jokaisessa kohteessa, joka oli merkitty karttaan. Taiteilijoiden työhuoneet olivat kiinnostavia. Petri Ala-Maunuksen tavarantäyteinen työhuone oli vain parin askelen päässä Ilkka Väätin klinisen siististä, vanhan pesulan tiloihin Hatanpäällä viritetystä tilasta. Petri istui tuolillaan, toivotti hymyillen tervetulleeksi ja samaan aikaan jutellessaan maalasi mahdollisimman ohuella, muutaman karvan pensselillä teosta, jossa auringonlasku oli kultaistakin kultaisempi, pilvet

dramaattiset ja aika pysähtynyt jonnekin maailman luomisen ja nykyhetken välille.

Kesällä 2007 Mäntässä esiteltiin Petrin pieniä auringonlaskumaalauksia, jotka hän oli tehnyt New Yorkin kadulta poimittujen pahviroskien pintaan. Yleisöäänestyksessä eniten ääniä sai Petri. Tänä keväänä näitä pieniä, Mäntässä ensi kertaa nähtyjä ja täältä hankittuja maalauksia oli esillä Ateneumin uudistetussa näyttelyssä. Oma retrospektiivinen näyttely *La-la Land* oli Petrin viime vuoden tapauksia. Vuoden 2009 näyttelyssä yleisö moshasi Minnan *Miss Kongin* tahdissa: hypynaruhyppeilijä oli yhtä aikaa huvittava ja pelottava hahmo, joka jäi kaikkien mieleen.

On juhlan aika: Minna ja Petri ovat tänä vuonna kuraattoreina XXVII Mäntän kuvataideviikoilla. Pariskunta tunnetaan taidemaailmassa ja he tuntevat taidemaalilan kaikkine kommervenkkeineen. He ovat ottaneet tehtävän hienosti vastaan ja kutsuneet mukaan paljon nuoria, vielä tuntemattomia nimiä. Yhteinen nimittäjä kaikille tekijöille tuntuu olevan heidän omistautumisen taiteelle. Tekemisessä on mukana intohimo, joka ajaa käsittelemään ja tuottamaan vahvoja elämyksiä. Tällainen tekeminen nostaa katsojalla ihon kananlihalle.

Mäntän kuvataideviikot on tarjonnut kotimaisen nykytaiteen wow-hetkiä jo 30 vuoden ajan. Minulla on ollut ilo olla mukana Mäntän yleisönä ja kirjoittavana taidekriitikkona alusta lähtien, ja nyt 12 vuoden ajan olen saanut olla näköalapaikalla organisoimassa tapahtumaa. Elokuussa juhlietaan seminaarin voimin Kuvataideviikkojen pitkää ja polveilevaa historiaa.

Tiina Nyrhisen arvostelu Huoltamon näyttelystä Aamulehdessä marraskuussa 2006
Critique by Tiina Nyrhinen published in the daily newspaper Aamulehti in November 2006

Tapahtuman myötä maahan on vakiintunut kuraatorivetoisten nykytaiteen katselmusten kokoaminen. Olennaista uutta tässä on ollut se, että eri tekotapojen mukaan jakautuneiden taiteilijaliittojen jyrtysten sijaan tulivat näyttelyt, joissa taidetta katsotaan yhdestä näkökulmasta, rehellisen subjektiivisesti. Museonäytelyihin verrattuna Mäntän kaltaisten tapahtumien etuna on nopeus, reagointikyky kulloiseenkin maailmantilanteeseen.

Usein, kuten Minnan ja Petrin tapauksessa, kuraattori katsoo taidetta kollegana, mutta vaikuttuessaan osaa myös rehellisesti fanittaa näkemäänsä ja levittää ilosanomaa eteenpäin. Kun teokset puretaan kuljetuspaketeistaan, hetki on aina jännittävä. Miten tämä näyttely muotoutuu, miltä tilassa tuntuu tänä vuonna? Voin vain kuvitella sen onnen tunteen, kun kaikki alkaa olla valmista. Pitkän, kylmän kevään jälkeen odotamme yhdessä lämmintä kesää, jolloin ihmiset liikkuvat ja tarttuvat ahnaasti Pekilon tarjoamiin syötteihin.

Tiina Nyrhinen

EXECUTIVE DIRECTOR TIINA NYRHINEN:

WHAT GOES AROUND, COMES AROUND

In 2006, I interviewed Minna Suoniemi, who had recently been employed as a lecturer at Tampere University of Applied Sciences. She wanted to introduce herself by holding an exhibition of her own video pieces on the school premises. In her art, I detected touching contemplation on being a woman and perceived transitional stages resembling fairytales and action films, spiced with direct aggression and embarrassing situations. During the interview, the artist posed a rhetorical question about alcohol use in young women, which stayed with me for a long time. Can things like that also be discussed through art?

Not long after, Minna founded Huoltamo, a window gallery located in a functionalist building between the Tampere bus station and the Koskikeskus shopping centre. It brought art lovers together, and I got to know people like Kim Simonsson and Anssi Kasitonni. Although these meetings took place 17 years ago, Kim's chewing gum spider on the windowsill and Anssi's version of the K.I.T.T. are not easily forgotten. Later, Minna moved to Helsinki, became involved in the operations of the Huuto Gallery, and continued working as a video artist. Today, she is also a lecturer at Aalto University.

The early Taidesuunnistus ("Art Orienteering") events were taken quite seriously in Tampere. It began in 2004, and in early years I remember visiting nearly every place marked on the map. The artists' studios were fascinating. Petri Ala-Maunus's workshop, packed with stuff, was located just a few steps away from Ilkka Väätti's clinically clean studio, built in an old laundry. Petri sat on a chair and welcomed people with a smile. While talking, he painted – using a very thin brush that

consisted of just a few hairs – a piece with a sunset more golden than gold and with dramatic clouds, in which time had stopped somewhere between its creation and the now.

At the Mänttä Art Festival 2007, Petri showcased small sunset paintings that he had created on pieces of cardboard litter picked up from the streets of New York. The audience voted Petri as their favourite artist in that year's exhibition. This spring, these small paintings, exhibited for the first time in Mänttä and also acquired here, were showcased in the new exhibition at the Ateneum. One of last year's big events for Petri was his retrospective exhibition called *La-La Land*. And in the year 2009 everyone moshed in the rhythm of *Miss Kong*, Minna's in the same time hilarious and scary video character.

Now it's time to celebrate: Minna and Petri are the curators of the XXVII Mänttä Art Festival. The couple are well known in the art world, and they in turn know the art world inside out. They have taken on the curating tasks with grace, inviting along many young, unknown artists. A common denominator between all the artists seems to be their dedication to art. They do things with a passion that drives them to process and create intense experiences. The results cause the audiences to break out in goose bumps.

The Mänttä Art Festival has offered "wow" moments in modern art for 30 years. I have had the pleasure of being involved since the beginning, first as a member of the audience and an art critic, and for the last 12 years as one of the organisers. In August, we will celebrate the long and multifarious history of the art festival

in a seminar. The festival has helped to establish the position of curator-led surveys of contemporary art in Finland. The important thing is that jury-centred events organised by associations devoted to different forms of art have been replaced by exhibitions in which art can be appreciated from a single perspective, completely subjectively. In comparison to museum exhibitions, the benefits of events like the Mänttä Art Festival include their swiftness and ability to react to current world events.

Often – as is the case with Minna and Petri – a curator looks at a piece of art as a colleague, but when they are impressed, they can also genuinely admire what they see and spread the message. The unpacking of the works of art is always an exciting moment. How will this exhibition come together? What will the space feel like this year? I can only imagine the feeling of joy when everything is just about ready. After a long, chilly spring, we are all looking forward to a warm summer, when people are on the move and greedily take the bait offered by Pekilo.

Tiina Nyrhinen

*Veera Rajamo & Tiina Nyrhinen
maalaamassa Pekilon lattiaa / Painting the floor in Pekilo,
Kuva / image: Anton Ripatti*

ONNITTELEMME 30-VUOTIASTA!

WAKKILAN AUTOT OY

Rauta
MÄNTTÄ

MÄNTTÄ-VILPPULAN[†]
SEURAKUNTA

Koskelantalot

PUTKI

SERLACHIUS

Lorna Simpson – HAZE 8.10.23 asti | Pirjetta Brander – POHJAVIRTAUS 3.9.23 asti

Minna Henriksson & Ahmed Al-Nawas – GENESIS 19.11.23 asti | Elena Näsänen – YÖ JA PÄIVÄ 3.3.24 asti

Anna Estarriola – MOMENT 23.9.–3.3.24 | KARTANON KLASSIKOT | PAPERIPERKELE ja SELLUPORTIN TAKANA 19.11.23 asti

Palkitun Taidesaunan yleisövuorot joka tiistai, heinäkuussa myös keskiviikkoisin!

SERLACHIUS
museot

MÄNTTÄ | SERLACHIUS.FI | RAVINTOLAGOSTA.FI
SERLACHIUS ART EXPRESS TAMPEREELTA SUORAAN MUSEOIHIN!

Lorna Simpson, Haze, 2019, muste ja silkkipaino gessolla pohjustetulle lasikuidulle. Kuva: James Wang.
Minna Henriksson & Ahmed Al-Nawas, Genesis, 2023, tuftattu ryijy, yksityiskohta. Kuva: Sampo Linkoneva.

*Pianomusiikin ystävien kohtaamispaikka
- maailmanluokan pianokonsertteja taiteen ja luonnon keskellä*

MÄNTÄN MUSIKKIJUHLAT

1.-5.8.2023

www.mantanmusiikkijuhlat.fi

Kuva © Vappu Rossi

- 1.8. TIFFANY POON
- 2.8. NUORTEN PIANOAKATEMIA
10 VUOTTA
KAIKA NISKAKANGAS
VILINA RAINISTO
LIISA SMOLANDER
MIKAEL LOPONEN
ARTTU OLLIKAINEN
- 2.8. BORIS GILTBURG
- 3.8. JUHANI LAGERSPETZ
- 3.8. JEAN-EFFLAM BAVOUZET
- 3.8. & 4.8. EERIK OHTAMAA
- 4.8. JENEBA KANNEH-MASON
- 4.8. PAUL LEWIS
- 5.8. PIOTR PAWLAK
- 5.8. GABRIELA MONTERO

STEINWAY PIANO GALLERY
HELSINKI

SERLACHIUS
museot

AUTOKESKUS

TAIDE
KAUPUNKI
MÄNTTÄ-VILPPULA
TAIDEKAUPUNKI

KIITOSTEN AIKA

Mäntän kuvataideviikkojen rakentaminen on ryhmätyötä. Koko yhteisö tukee yhtä päämäärää, mahdollisimman hyvin järjestettyä näyttelyä, jonne on matala kynnyksensä astua sisään. Mäntän kuvataiteen ystävät ry on lujana taustavoimana tällekin näyttelylle, on ollut jo kolmenkymmenen vuoden ajan. Kiitän kaikkia yhdistyksen jäseniä ja erityisesti puheenjohtaja Leea Sultania tuesta ja yhteen hiileen puhaltamisesta!

Kiitän lämpimästi kuraattoreitamme Minna Suoniemeä ja Petri Ala-Maunusta väsymättömästä työstä kaikissa kuratoinnin vaiheissa ja tämän näyttelykirjan taiteilijaesittelyjen hiomisessa. Kaikki taiteilijat saavat minulta syvän kumarruksen: teokset ovat henkeä salpaavan hienoja, hyvä henki on vallinnut näyttelyn suunnittelun ja ripustuksen vaiheissa, ja useimmiten onnikin ollut myötä.

On ollut ilo päästä kerrankin kurkistamaan, mitä siellä taiteilijan työhuoneella oikein tapahtuu, kun Alekski Martikainen on rakentanut suurta puurimateostaan keskellä Pekilon alasalia. Ajattelu, onnistuminen, yritys ja erehdys – kaikki vaiheet ollaan käyty yhdessä läpi näiden parin kuukauden aikana, ja sen takia Aihe luonnosta -teoksesta on tullut meille erityisen rakas. Olemme todistaneet kolmen maalarin yhteistyön voiman J.P Köykan, Peetu Liesisen ja Kim Somervuoren työskentelyssä.

Hyvin suunniteltu on puoliksi tehty, ja sen todisti muun muassa Hinni Huttunen monimediaisen teoksensa valmistelussa: ensimmäiset luonnokset piirrettiin jo viime vuoden marraskuussa. Ihastusta on herättänyt yleensäkin nykyaikalaisten kyky ja tahto varmistaa ja vielä kerran varmistaa, että teos varmasti tulee esille

mahdollisimman hienosti, ja että tila jonne ihmiset astuvat, on taatusti kutsuva ja teoksen vastaanottoon sopiva.

Oma lukunsa on työntekijöiden luovuudella ja sinnikkyydellä. Minnamaria Koskela on pitänyt huolta tämän katalogin ja monien materiaaliemme aikatauluista ja somevirran jatkuvuudesta. Simo Ollila on pitänyt kotisivujamme ruodussa ja ajan tasalla. Käännöksistä ovat vuoden aikana vastanneet Maura Kontio ja Anna Ruth. Olin todella ilahtunut, kun vanha kollegani, kulttuuritoimittaja ja teatterityöläinen Anne Välinoro ilmoitautui porukkaan ja otti tehtäväkseen taiteilijoiden luonnikkaat esittelyt, Oona Vessman taas toi tykö koko kesäporukan kykyjä ja ajatuksia hienolla Insta-sarjalla.

Risto Korpela on järkevillä ratkaisuilla ja hyvällä aika-tila-tilaamisella edistänyt jälleen merkittävästi näyttelyn valmistumista. Mikko Salonen on paitsi pitänyt yllä järjestystä, ratkaissut monet esitystekniset ongelmat ja jakanut nuoremmille monia Kuvataideviikkojen historian kuolemattomia hetkiä omalta uraltaan. Seinän maalaamista näyttelyn valmistelusta ei ole puuttunut, sen tietävät ainakin Veera Rajamo ja Mari Hakala, jotka ovat olleet vastuussa näyttävimpien seinäpintojen viimeistelystä, työ, johon myös Anton Ripatti ehti jo tutustua ensimmäisinä työpäivinä. Kesällä tiimiin liittyvät vielä Aapo Katajamäki ja Hilla-Maria Pihl, innokkaat taiteen harrastajat, joiden intohimoa taiteeseen emme toivottavasti kykene sammuttamaan.

Kiitän Mänttä-Vilppulan kaupungin päättäjiä ja virkamiehiä siitä, että saimme sittenkin toteutettua seinämaalausprojektin tänä keväänä. Olemme yhdessä paitsi taiteen, myös Taidekaupungin asialla, alueen

elinvoimaisuuden, viihtyisyyden ja houkuttelevuuden markkinoijia. Antti Korkka ja Anni Inkiläinen etunenässä: te pidätte meidänkin puoltamme aina kun voitte!

Kiitän meitä tukeneita yrityksiä ja yhteisöjä sekä kannatusjäseniä: teidän tukenne tuntuu vuosi vuodelta aina yhtä hyvältä. Yhteistyö Serlachius-säätiön kanssa on saumatonta niin kukoistavan taiteilijaresidenssin kuin Taavetinsaaren näyttelykesän osalta. Kiitos Pauli Sivoselle kaikesta menneen talven tsemppauksista! Olemme olleet myös Opetus- ja kulttuuriministeriön ja Pirkanmaan kulttuurirahaston listoilla, ja saamme siksi juhlistaa 30-vuotista taivaltamme myös juhlaseminaarilla elokuun lopussa.

Emme ole unohtaneet kuitenkaan maailmantilannetta ja sitä, että Euroopassa riehuu edelleen julma sota. Vilppulassa toimivan vastaanottokeskuksen taideohjaaja Sarianne Yläkangas piti 16-20-vuotiaille ukrainalaisille nuorille taidepajan, jonka tulokset ovat nähtävillä koko kesän ajan kahvionurkkauksemme seinillä. Siellä pyörii myös yläkouluikäisten nuorten tekemä koskettava animaatio siitä hetkestä, kun sota alkoi. Pavel Rotts käy tavallaan vuoropuhelua ukrainalaisnuorten kanssa kertomalla venäläistaustaisena taiteilijana tarinaa Suomen historian kauhun hetkestä, kun venäläiset pommit moukaroivat Helsingin rakennuksia.

Tulkoon rauha!

*Tiina Nyrhinen
Toiminnanjohtaja*

Aura Hakuri, Linda Granfors ja kuraattori Minna Suoniemi

KIITOS YHTEISTYÖKUMPPANEILLEMME JA TUKIJOILLEMME

OPETUS- JA
KULTTUURIMINISTERIÖ

Autere-opisto

KMV-lehti

ElmoNet

**HAMEENKYRÖN
KIRJAPAINO**

KATALOGI | ISSN 1238-478X

Julkaisija: Mäntän kuvataiteen ystävät ry | Painopaikka: Lehtisepät Oy

Julkaisun työryhmä

Taiteilijaesittelyt: Minna Suoniemi ja Petri Ala-Maunus. Toimitus: Minnamaria Koskela, Tiina Nyrhinen ja Anne Välinoro.

Käännökset: Maura Kontio. Graafinen suunnittelu & taitto: Marko Soini / Sunday Creative Oy

Kuvat: Minna Suoniemi, Timo Nieminen, Tiina Nyrhinen & taiteilijat/artists.

Kannen kuva: Emma Ainala, Creaturing Boudoir, öljy kankaalle / oil on canvas, 170 x 180 cm, 2023. Kuva / image: Johannes Ekholm